

ONS KLEINE TERRITORIUM

(PROVINCE - 2012)

MATHIEU GOSSELIN

© VERTALING 2021:

H. COOREMANS

'T SERCLAESSTRAAT 11

B-1740 TERNAT

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

users/telenet.be

P E R S O N E N .

(4 H. - 6 D.)

JANERIK: gamer

PIETJAN: vergeetachtig talent

KWARTELTJE: profetische idiote

BILLIE-JO: zoekt zin in organen

KIMMIE: leven zonder Sokjes

FEE: uit het leven gegrepen

DANNIK: esthetisch verantwoorde bink.

KAROL KOK: dik wandelend verlangen

MAMA: trekt er vanonder

BO: de gedroomde man

WAT VOORAF GAAT

Alle personages zijn op.

ALLEN.

Wij zijn hier geboren, in dit gevaarlijke territorium, omsingeld door verveling. Wij zijn geboren, kruipend onder een loodgrijze hemel als een slecht voorteken. Wij zijn geboren, ommuurd door de vrees voor wolf en storm van onze voorouders. In ons kleine territorium bestaat maar één lang, neutraal seizoen, dat twijfelt tussen koud en warm, regen en sneeuw.

JANERIK.

Ik ben Janerik, de koning-speler, mijn ogen zijn gefocust op het scherm, een joystick is aan mijn handpalm gelast.

KIMMIE.

Ik heet Kimmie. Ik ben een automatische vrouw, ik loop op batterijen.

FEE.

Ik ben Fee. Ik ben geboren zonder bloed, er stroomt scharlaken nagellak door mijn aders. Mijn huid is van nylon.

PIETJAN.

Mij noemen ze Pietjan. Ik ben in vreemde stilte geboren uit mijn moeder, zonder traan of schreeuw.

DANNIK.

Ik ben Dannik. Ik ben een kind van gietijzer, gebakerd met dakplaten en pagina's uit tijdschriften.

KAROL KOK.

Ik ben Karol Kok.

Ik ben geboren, diep... en deliciaus.

Dubbelroom.

Drie lagen chocola.

Om duimen en vingers af te likken.

Ik ben geboren met alles dubbel.

Ik ben geboren als aardbeientaart.

Extra kers.

Perzikenhuid.

Smeuig zacht.

BILLIE-JO.

Ik ben Billie-Jo, dochter van de wind, gewone valstrikken en bloederige ingewanden.

KWARTELTJE.

Hij is Kwarteltje. Kind van geweld, gebaard in een kartonnen doos en dan op de belt gedumpte.

MAMA.

Ik ben Mama, ik ben opgegroeid met kinderen in mijn buik, we hebben allemaal de zwarte moedermelk van het territorium gedronken.

ALLEN.

Wij hebben ons aan u voorgesteld, schimmige en onbekende goden, omdat wij voelen hoe schaduwen dag na dag in de muren van onze huizen glijden.

BILLIE-JO, KAROL KOK en PIETJAN.

Ken ons en help ons de zegels te verbreken die onze ogen gesloten houden.

HET GAT

1. DOWNLOAD.

Stacaravan.

Janerik zit voor het scherm.

Pietjan filmt.

PIETJAN.

Doe maar.

JANERIK.

Hij laadt nog op.

PIETJAN.

Zeg maar.

JANERIK.

Ik heb niks te zeggen.

PIETJAN.

Wat gebeurt er?

JANERIK.

Hij laadt nog op.

PIETJAN.

Duurt lang, zu.

2. KWARTELTJE 1

Kwarteltje zit voor haar raam in een erkertje.

KWARTELTJE.

De mens die mijn naam draagt en mijn kleren, observeert met een bang hartje de woudgordel vanuit zijn kleine territorium. Vroeger bewogen de bomen niet en hadden ze geen stem. Vroeger vormden de bomen geen bedreiging. Vroeger konden we in mijn kleine territorium de onzichtbaren een naam geven. We noemden hen hond, wolfshond, of gewoon wolf, kat, rat, eekhoorn, ree, vos, grondeekhoorn. Zelfs beer. Nu zijn ze niet meer te zien. Ze zitten verdoken achter de bomen. Als ze naar ons terugkeren, is 't om te sterven. Te sterven voor onze ogen. Te sterven als een boodschap. De mens die mijn naam en mijn kleren draagt, bereidt zich voor op oorlog.

3. DISSECTIE.

De Hut.

Billie-Jo dissecteert een albino-stinkdier dat met de kop naar beneden aan een haak hangt. Rond haar: bokalen van verschillende grootte, gevuld met rare dieren. Enkele opgevulde specimen. Ze heeft een erg lang mes in de hand en spreekt tot het stinkdier.

BILLIE-JO.

Stinkend beest, heb jij me niets te vertellen? Ik beschouw stilte niet als een bevredigend antwoord. Ik wil een eerlijke en constructieve dialoog voeren met je ingewanden. Je bent voor mijn hut komen sterven. Je hebt dus zin om wat te kletsen. Kom je me iets anders brengen dan gif? Want het bloed dat uit die kleine snee in je keel is gevloeid heeft mijn plastieken handschoentjes geschroeid. In jouw aders stroomt geen bloed, maar een mengsel van chloor en peroxide. Ik ben een beetje bang om in je muskusklieren te gaan snijden, wie weet wat ik daar ga aantreffen. Napalm? Nitro? Ik hou van dieren, ik wil jullie echt geen kwaad doen. Fuck als je naar hier bent gekomen als een soort zelfmoordcommandostinkdier, want dan ben je aan 't verkeerde adres. Oké? Nu ga ik heel voorzichtig in 't vel van je buik snijden, oké?

Ze voert deze operatie uiterst minutieus uit, alsof ze een bom gaat ontmantelen. Plotseling een smerige stank, een echte pestilentie.

BILLIE-JO.

Bwei! Wasdazeg! Zo'n pestilentie!

4. OBSIDIAAN EN ALUMINIUM.

Stacaravan.

Janerik zit nog steeds voor zijn scherm. Pietjan filmt hem.

JANERIK.

Klaar! De laadpagina wordt doormidden gescheurd. Galadworf, even gebruind als ik, hanteert met beide handen zijn bijl, gekerfd uit het schouderblad van Behemoth, de bodyguard van de Prins der Duisternis, en slijt met een woeste slag het scherm. Level 13: Galadworf stapt door de poort van de afgrond en schudt zijn lange, zwarte manen. Bloed en stukjes mensenvlees spatten op het scherm. Filmen! Dit is te neig!

PIETJAN.

Ik ben jou aan 't filmen.

JANERIK.

Cerberus, de trouwe, driekoppige gevleugelde hond van Galadworf, wacht hem op aan de rand van een yurt gebouwd van skeletten van goblins. Galadworf bestijgt Cerberus. Bestemming: Wanaton, stad in het hoge noorden, gebouwd op kliffen van obsidiaan, schuiloord van Tataruk, de achterlijke magiër, die de zielen van de vrouw en de zoon van Galadworf gestolen heeft om ze in een kristal te vatten. Bliksemflitsreis. Galadworf verschijnt aan de overkant van de kliffen van de getikte magiër. Ik activeer het transparante talent van Cerberus, en de krijger en zijn rijdier verdwijnen in de donkerrode duistere hemel. Driehoek+L2. De thunderbow verschijnt in de onzichtbare handen van Galadworf. 't Is zo mooi. Filmen, Pietjan! Film het scherm!

PIETJAN.

Nee.

JANERIK.

L1. Ik richt op de grootste omwalling van de vesting. R1. Ik schiet. De thunderflash tekent een blauwe flashy laserboog in de lucht alvorens doel te treffen. Een doffe mix van steen en woede laat zich horen.

Hevig lawaai in de stacaravan.

JANERIK.

Mijn joystick trilt. Ik voel de impact tot in mijn onderste gelederen!

PIETJAN.

Janerik. Heb je dat gehoord?

JANERIK.

In het zwarte en doorschijnende obsidiaan heeft de kracht van de schok een gat geslagen zo groot als een mens.

PIETJAN.

Een gat!

JANERIK.

Je haalt me uit mijn concentratie.

PIETJAN.

Er is een gat!

JANERIK.

Ik heb het nest van obsidiaan van Tataruk doorboord!

PIETJAN.

Nee. Er is een gat! Daar! Vlak in het midden van het kotselijke behang.

JANERIK.

Watte?

PIETJAN.

Kijk dan! Daar! Daar!

Er is inderdaad een gat zo groot als een mens in het midden van het behang dat een zonsondergang voorstelt. Door het gat zien we wat er buiten echt is. Drukkende stilte.

PIETJAN en JANERIK.

Mama. Kom kijken.

Stilte.

PIETJAN en JANERIK.

Mama?

5. PETOETJES EN PETATJES 1.

Buiten bij Dannik en Fee. Ook Kimmie.

FEE.

Het probleem met die plasticen hoezen is dat ze die niet in extra large produceren. En ze aan mekaar proberen te nieten lijkt esthetisch nergens op. Het kan toch niet zo moeilijk zijn om er eentje te fabriceren die groot genoeg is om ons huis mee te bedekken of ons terrein. Er is geen mogelijkheid om zich hermetisch af te sluiten van het gebied.

DANNIK.

Nee. Fuck dat wij voor kippengaas hebben gekozen.

KIMMIE.

Ziet er keileuk uit.

FEE.

Ja.

DANNIK.

't Is verdomd mooi. Je ziet zo dat het een geslepen diamant betreft. En het vloekt niet met de hemel.

KIMMIE.

Da's nogal een koepel.

FEE.

Ja.

DANNIK.

Stevig. Ik weet niet of je 't opgemerkt hebt toen je aankwam, maar ik het het zo gemaakt dat het op de Taj Mahal lijkt.

KIMMIE.

Ja, misschien wel.

FEE.

't Is maar dat je 't weet.

KIMMIE.

Mja.

DANNIK.

Morgen elektrificeer ik de hele koepel. Ik hoop dat je zolang blijft.

KIMMIE.

Misschien wel, ja.

DANNIK.

Zo zullen we echt kunnen kiezen wie er bij ons binnen komt en wie niet.

Stilte.

FEE.

Aah! Ik ben zo blij je te zien. Da's een eeuwigheid geleden, zeg!

KIMMIE.

Ja.

FEE.

Dannik was er zeker van dat je je zelf van kant had gemaakt.

DANNIK.

Serieus.

KIMMIE.

Ma nee. 'k Heb het geprobeerd, maar 't gaat al beter. Vandaag neem ik een nieuwe start. 't Is daarom dat ik jullie kom opzoeken. Ik heb besloten om opnieuw fier te zijn op mezelf, om mijn leven in handen te nemen, om al mijn tranen te vergeten, al mijn zorgen in een gesloten doos te stoppen en daarna de sleutel door te slikken.

DANNIK.

Serieus?

FEE.

Ik ben echt blij voor jou. Nogmaals welkom, lieve vriendin.

Stilte.

KIMMIE.

Te gek hoe alles bij jullie veranderd is.

FEE.

Wacht. Je bent nog niet naar binnen geweest.

KIMMIE.

Ha ja.

FEE.

't Is echt te gek!

DANNIK.

Je gaat flippen!

FEE.

Serieus flippen.

Stilte.

DANNIK.

Te gek, man!

KIMMIE.

Ik wil niet onbeleefd zijn of zo, maar jullie zijn ook keineig veranderd. Toen ik arriveerde wist ik niet of ik wel op de goeie plek was.

FEE.

Heb je 't gezien?

KIMMIE.

Je kan er moeilijk naast kijken. Je zou zeggen dat jullie meer en meer op mekaar beginnen lijken.

FEE.

Heb je 't echt gezien?

DANNIK.

We zijn verdekke mooi, toch?

KIMMIE.

Ja, 't is mooi maar vooral verwarrend.

DANNIK.

Schoonheid is altijd verwarrend.

Stilte.

FEE.

Wil je binnen eens zien?

KIMMIE.

Ba ja.

FEE.

Kom maar mee!

6. DOE-WOORDJES.

Aan de voordeur van Karol Kok.

KAROL KOK.

Mals kloppen.

Kneden.

Proeven.

Kauwen.

Klutsen.

Laten rijzen.

Likken.

Smaken.

Sabbelen.

Opslokken.

Assembleren.

In de oven zetten.

Opvullen.

Draaien.

Eten.

Kloppen.

Vullen.

Consumeren.

Slikken.

Laten rusten.

Roken.

Naar buiten gaan.

Ze gaat naar buiten.

7. MUTANT.

De hut.

Billie-Jo staat oog in oog met een dode muskusrat die aan een haak aan het plafond hangt. Ze dissecteert het beest. Ze houdt een uiterst groot mes in de hand. Het albino-stinkdier hangt nog steeds aan een haak, gevild en geopend.

BILLIE-JO.

Wat gebeurt er in het hart van het woud? Voor welke clanchief werk jij? Blijven er op het platteland nog normale dieren over of vormen jullie één grote kudde mutanten? Vanwaar komt jouw grote muil als van een snoek? Is het een visserstroofe of heb je die cadeau gekregen? En dan die kieuwen! Ben je er wel van bewust dat hier iets ongelooflijk tegennaatuurlijk aan de gang is? Tenzij het over ons gaat. Tenzij het pure wraak is tegenover de menselijke soort. Zijn je ogen eindelijk open gegaan? Is al onze barbaarsheid gewoon vol in je gezicht ontploft?

Met haar lange mes haalt ze het linkeroog uit de kas. Ze houdt het in haar hand en observeert het nauwkeurig. Ze haalt het andere oog er uit. Ze houdt ze beiden voor haar ogen.

BILLIE-JO.

Toon mij wat ons te wachten staat. Toon mij dat ik bang moet zijn. Wat veroorzaakt je opmars naar de mensenwereld?

Janerik en Pietjan komen binnen. Pietjan heeft zijn camera meegebracht en filmt.

JANERIK EN PIETJAN.

Eikes!

BILLIE-JO.

Hela.

JANERIK EN PIETJAN.

Wasda, jong?

BILLIE-JO.

Ook een goeiedag.

JANERIK.

Een marmot met een vissenmuil!

BILLIE-JO.

Geen marmot. Een muskusrat.

PIETJAN.

Waar raap jij dat allemaal op? Da's een smerig kreng, mens!

BILLIE-JO.

Ik wil begrijpen.

JANERIK.

Wat begrijpen?

BILLIE-JO.

Laat me doen. Wat willen jullie eigenlijk? Het is verboden in mijn hut te komen.

JANERIK.

't Gaat om Mama.

PIETJAN.

Ja, om Mama.

BILLIE-JO.

Mama, Mama?

JANERIK.

Mama is verdwenen.

PIETJAN.

Door een enorm gat in 't midden van dat kotselijke behang.

BILLIE-JO.

Da's 't behang waar ik zo dol op ben.

PIETJAN.

Mama is verdwenen.

JANERIK.

Kom mee met ons!

8. KWARTELTJE 2.

Kwarteltje, voor haar huis, trekt langzaam een donker wolvenpak aan.

KWARTELTJE.

De mens die mijn naam draagt en mijn geboortevlekjes heeft, zou de moed moeten hebben om zijn messen en zijn hoektanden te slijpen. Maar nee. Niks moed. Niks doorbijten. De messen zullen nergens toe dienen, ze zullen breken nog voor ze het vel van de onzichtbaren treffen. Ben je nog een krijger als je de moed ontbreekt? Wat kan hij doen, zo helemaal alleen? Hij zal onzichtbaar moeten worden tussen de onzichtbaren. Twee ogen worden, en een hand die het woord van vuur draagt. Zodat de woudgordel een vuurgordel wordt, zodat de mensheid verder kan. De mens die mijn naam draagt en mijn geboortevlekjes heeft weet dat vuur gevaarlijk is. Als vuur de mond opent en spreekt, zal de twijfel dan ook in brand vliegen? (*Stilte.*) In zijn neus zit de geur van roze wintergreenmuntjes van zij die te veel gevoed werd.

KAROL KOK. (*Op*)

Kwarteltje? Ben jij dat, mooie wolf?

Kwarteltje draait zich om. In het bijzijn van de andere personages, komt haar ware aard aan het licht. Haar mentaal gebrek. Haar moeilijkheden met spreken en articuleren.

KAROL KOK.

Het is vandaag een bijzondere dag, weet je. (*Stilte.*) Er zijn zo van die dagen dat een vrouw opstaat en weet dat haar iets groots te wachten staat. Wist je dat, Kwarteltje?

KWARTELTJE.

Nee.

KAROL KOK.

Ik heb vandaag geen slipje aangetrokken. Als jij een wolf bent, dan loop je op vier poten. En als jij op vier poten loopt, mag je onder mijn rok kijken. Speel dus maar voor wolf.

KWARTELTJE.

Nee.

KAROL KOK.

Alle plooitjes zijn netjes gewassen en ik heb me overal ingewreven met talkpoeder. Ik heb speciaal voor jou een lekker pruimpje tussen mijn benen.

KWARTELTJE.

Nee.

KAROL KOK.

Je weet niet wat je mist. Je gaat het je voor de rest van je leven beklagen. Er lopen niet alle dagen godinnen voorbij. Nog een prettige dag, mooie wolf.

Karol Kok gaat weg.

9. EEN GAT GEMAAKT UIT NIETS.

Stacaravan.

Billie-Jo, Janerik en Pietjan bestuderen het gat. Pietjan filmt.

BILLIE-JO.

't Is dierlijk.

JANERIK.

Denk je?

BILLIE-JO.

De snede is krom, organisch. Het is zuiver dierlijk opzet. Dit beest wist precies wat het deed, het wist wat het zocht. Het heeft het enige wat hem van zijn prooi scheidde opengescheurd met zijn klauwen en zijn slagstanden.

PIETJAN.

Mama?

BILLIE-JO.

Mama.

PIETJAN.

Er is geen enkel bewijs dat mama en het gat met mekaar verband houden.

BILLIE-JO.

Jawel. Dit hier.

JANERIK.

Wat "dit hier"?

BILLIE-JO.

Een lang haar van Mama.

Stilte.

JANERIK.

Wat voor beest?

BILLIE-JO.

Weet ik niet.

PIETJAN.

We waren er bij. Ik heb bijna gezien hoe het gat gemaakt werd.

BILLIE-JO.

Heb je 't gezien of niet?

PIETJAN.

Niet echt gezien. Allee, bijna.

BILLIE-JO.

Dat is flauwe kul.

PIETJAN.

In de kamer van Mama werd het bed opgemaakt zoals altijd. Geen spoor van een gevecht in de gang. Overal dezelfde warboel. Alles ligt er in zijn gewone wanordelijke staat bij. Buiten, geen enkel spoor, geen enkele pootafdruk. In het gat, geen bloed, één enkel lang haar, meer niet. Welk beest gaat zo tekeer?

BILLIE-JO.

Geen idee.

PIETJAN.

Een grote ninjabeer op sloffen of misschien eentje die rondvliegt met zaagbladen aan zijn dikke poten.

BILLIE-JO.

Misschien.

PIETJAN.

Misschien.

BILLIE-JO.

Weet jij nu echt niks? Ben jij nergens van op de hoogte? Hoe lang is 't geleden dat je nog buiten bent geweest?

JANERIK.

Buiten, da's uw afdeling.

BILLIE-JO.

Buiten is de wereld naar de knoppen aan 't gaan, vent. Ik ontdek alle dagen een nieuw getransformeerde diersoort. Ons territorium wemelt van dieren die compleet kierewiet zijn. Afschuwelijke beesten, genetisch gesproken onmogelijk, soorten die verdwaald zijn in de evolutie. Beesten van gemengd ras, half marter, half crossmotor. Ik heb een wolf gezien die het met een geit deed. Ik heb een echte haas gezien met plastieken oren. Toen ik vorige week naar huis terugkeerde vond ik een grote bok in 't moeras. Weet ge wat hij op zijn buik had?

PIETJAN en JANERIK.

Nee.

BILLIE-JO.

Roest goddomme!

JANERIK.

Onnozele.

BILLIE-JO.

Dat hebben ze je op school niet geleerd, hé broertjes, dat dieren konden roesten?

PIETJAN.

Je probeert ons bang te maken.

BILLIE-JO.

Een goede raad: maak dat gat zo snel mogelijk dicht.

Billie-Jo gaat weg.

Lange tijd stille onbeweeglijkheid.

PIETJAN.

Ik denk dat dit een uitgelezen moment is om iemand te worden.

JANERIK.

A bakkes.

PIETJAN.

Ik zever niet.

JANERIK.

Tabakko, maat.

PIETJAN.

Tabakko zelf.

JANERIK.

Hou je bakkes.

PIETJAN.

Hou zelf je bakkes.

JANERIK.

Nee, gij!

PIETJAN.

Godverdoemme, smoel toe.

Lange stilte. Dan geven ze mekaar ieder om beurt, speelse tikjes op de schouder.

JANERIK.

Motten hebben? Hm?

PIETJAN.

Van jou zeker?

JANERIK.

Met die speciale move van mij verlies je al je kracht.

PIETJAN.

Protection on.

JANERIK.

Vuisten van Jupiter.

PIETJAN.

Teleportatie.

JANERIK.

Warp zone. Ik kom eraan!

PIETJAN.

Zwaardslash met twee handen.

JANERIK.

+3 harnas.

PIETJAN.

Ik roep een trol.

JANERIK.

Onzichtbare ring.

PIETJAN.

Magicvision. Geen effect.

JANERIC.

Vuurbal.

PIETJAN.

Thermisch schild.

JANERIC.

Zilverwitte pijl.

PIETJAN.

Auw.

JANERIK.

Rust. In afwachting van jouw nederlaag ga 'k efkes mijn water maken.

PIETJAN.

Amai!

10. PETOETJES EN PETATJES 2.

Bij Dannik en Fee.

DANNIK.

Onze meubels hebben we weggegooid, alleen 't essentiële hebben we gehouden.

FEE.

Die strakke lijn. En 't is gemakkelijk om te stofzuigen.

DANNIK.

Hier kan ik tenminste werken.

FEE.

Hiernaast is mijn operatiezaal. Sinds ik mijn EHBO-gerief gekocht heb, komt hier geen dokter meer binnen. Ik doe al mijn chirurgische ingrepen zelf.

KIMMIE.

Helemaal alleen?

FEE.

Ja. Ik heb een heel systeem van camera's en computers. Kost een fortuin. Dannik gebruikt het ook om zijn penis te verlengen.

KIMMIE.

Hoeveel is 't dan al meer?

DANNIK.

Wilt je eens zien?

KIMMIE.

Nee.

FEE.

Dit is onze gemeenschappelijke ruimte.

KIMMIE.

Je hebt hier twee tronen geïnstalleerd?

FEE.

Die hebben we speciaal laten maken.

DANNIK.

Tronen die je in bedden kunt transformeren.

FEE.

Speciaal gemaakt om eens flink te kunnen vogelen.

DANNIK.

Eens proberen?

KIMMIE.

Euh...

DANNIK.

Nee, serieus?

KIMMIE.

Nee.

DANNIK.

Serieus. Maakt mij niet uit, zu.

KIMMIE.

Je bent bedankt.

DANNIK.

En Fee maakt het evenmin wat uit.

FEE.

Maar natuurlijk niet. Jij bent als een zus voor mij. Doe gerust.

KIMMIE.

Nee, 't is goed zo.

DANNIK.

Dan moet je 't zelf maar weten.

FEE.

Eigenlijk is dit mijn tv-studio.

KIMMIE.

Een studio?

FEE.

Yep!

KIMMIE.

Om wat te doen?

FEE.

Heb ik je dat nog niet verteld?

KIMMIE.

Nee.

FEE.

Dan hebt je nogal wat gemist! Morgen starten we. Het is een megaproject en het heet FeeTeeVee. Een tv-keten die volledig door mij uitgedacht en geanimeerd wordt. Jogacursus, aërobics, rechtstreekse uitzendingen met chirurgie, spiritualiteit, porno, zang- en dansspectakels en nog een boel dingen meer. Ik film alles in mijn huisstudio.

KIMMIE.

Wow zeg!

DANNIK.

Straf, hé?

KIMMIE.

En of.

FEE.

Dat worden dus de renovaties.

DANNIK.

De volgende stap is onze tatooshop.

FEE.

We zullen wel een extra-hypotheek moeten nemen.

KIMMIE.

Waar gaat die komen?

DANNIK.

Op de plaats van ons toilet.

KIMMIE.

Dan hebben jullie geen toilet meer?

DANNIK.

Niet meer nodig.

FEE.

Wij eten toch bijna niets.

Lange stilte.

KIMMIE.

Super.

FEE.

Vind je 't leuk?

KIMMIE.

Ik vind het keileuk.

DANNIK.

Ah ba ja.

KIMMIE.

Jullie zijn gelukkig!

FEE en DANNIK.

Ha, bedankt.

KIMMIE.

Jij bent echt supermooi om zien.

DANNIK.

Ja.

KIMMIE.

Jullie verleggen de grenzen van je dromen.

FEE.

Bedankt.

KIMMIE.

Dat werkt zo inspirerend.

FEE en DANNIK.

Bedankt, Kimmie.

Zeer lange stilte.

FEE.

Misschien een kleine chirurgie, lieve Kimmie?

KIMMIE.

Ah, graag.

11. Nood breekt geen Wet.

Stacaravan.

Pietjan filmt Janerik die in de sofa zit.

PIETJAN.

Ik voel niks.

Stilte.

Ik voel niks.

Stilte.

Er hangt een dreigende schaduw.

Stilte.

Er hangt een schaduw in ons huis.

Stilte.

JANERIK.

Wat moeten we doen? Als we honger hebben... Als we pijn hebben... Zonder Mama. Gaat alles nu anders worden?

PIETJAN.

In mij zit een schaduw die me belet iets te voelen.

JANERIK.

Ik wil niet dat alles verandert.

PIETJAN.

Waarom kan ik niet huilen?

JANERIK.

En als ik een crisis krijg, wie zal dan voor mij zorgen?

PIETJAN.

Het is net alsof ik het al begin te vergeten.

JANERIK.

Wie zal er dan voor ons zorgen?

PIETJAN.

Ik had haar beter in de gaten moeten houden.

JANERIK.

Wat gaat er van ons worden, broertje?

PIETJAN.

We moeten haar terugvinden.

JANERIK.

Ik voel me niet goed. *(Hij begint uit zijn neus te bloeden.)*

PIETJAN.

We moeten haar terugvinden.

JANERIK.

Pietjan?

PIETJAN.

Wat?

JANERIK.

Ik denk dat ik bloed.

PIETJAN.

Hein?

JANERIK.

Ik bloed.

PIETJAN.

Ja.

JANERIK. *(Hij begint te beven.)*

Mam...

Stilte.

JANERIK.

Fuck.

Stilte.

PIETJAN.

Het komt goed. Neem je joystick.

JANERIK.

Ik bloed.

PIETJAN.

Neem je joystick en speel. Ik ga watjes halen.

JANERIK.

Ik bloed.

PIETJAN.

't Is goed. Denk er niet aan. Speel.

Hij gaat weg.

12. PARADIJS.

Een paradijs boordevol planten. De bomen staan in 't groen en hun takken buigen door onder het gewicht van prachtig, rijp fruit. Mama houdt de ogen gesloten.

BO.

Man van goud

Gouden man

Nicht.

Als de mens slaapt

Blijft de man van goud wakker,

Zijn 24-karaats hand uitnodigend naar de mond

die de vruchten van kennis zoekt

Hier geen verhaaltjes over goed en kwaad

Kennis is een gebouw dat

De wetten van de moraal overstijgt

De echo van uw roep om hulp

klopt in mijn aderen

Alsof mijn eigen hart hem stuwt

Uw vlucht heeft voor altijd een blijvende omtrek

Gelaten in de houten muur van uw huis

Uw besluit mij te volgen

Nicht.

Is als temmen van vloeibaar vuur.

Is als vlechten leggen in de stralen van een komeet

Is als een hand steken in een fluwelen val.

Hier groeien ideeën aan de bomen

De wind voert de woorden mee

Gij vouwt de handen en ge drinkt muziek.

MAMA.

Ik snap geen lor van wat je zegt, ik raak er alleen maar opgewonden van.

BO.

Open uw ogen. Maak kennis met de godmens.

MAMA.

Jij bent zeker met je kont omhoog gevallen?

BO.

Zoudt gij mij dan volgen?

MAMA.

Ik ben maar aan 't zeveren.

BO.

Open uw ogen, nicht.

De gouden man is god.

Uw persoonlijke god gevormd door het geheel van uw intiemste gebeden.

Open uw ogen en

kijk terwijl het nog warm is,

hoe mooi alles is.

De godmens en deze plek zijn één.

Symbiotische camouflage.

Open uw ogen

Nieuwe Eva.

Mama opent de ogen en ontdekt het paradijs.

MAMA.

Godverdoemme!

BO.

Excuseer?

MAMA.

't Is echt vreselijk mooi.

BO.

Mijn naam is Bo

MAMA.

En jij al helemaal.

BO.

Bo. Is mijn naam.

Bo.

B.

O.

Biologisch Ongenaakbaar. Bib Op twee benen van al wat leeft.
Bijzondere Oorsprong der dingen, Belevend Onweer.

MAMA.

Waarom spreek jij zo?

BO.

Zijt gij bang voor dichtkunst, nicht?

MAMA.

Daar word ik nerveus van. Hier is alles volmaakt. Vol-maakt. Ik heb zin om te janken.

BO.

Huil maar.

MAMA.

Ik wil niet janken. Zitten janken staat niet iedereen. Weet je, bij sommigen wordt het gezicht dan vervormd, zo, dat doet dan een beetje denken aan een varken. Wel, ik ben er zo eentje. Daarom ga ik niet zitten janken.

BO.

Een druppeltje meer of minder in de oceaan van uw ogen, wat maakt het uit?

MAMA.

Waarom zit je me zo te bekijken? Je hebt het recht niet om iemand zo aan te zitten gapen.

BO.

Ik kijk niet, ik weerspiegel.

Als gij naar mij kijkt,

Kijkt ge om te kijken hoe ik kijk.

Kom nader en kijk in de putjes van mijn hoornvliesjes.

Kijk hoe ge naar uzelf kijkt.

MAMA.

Nee, ik kijk niet graag naar mezelf.

BO.

Ge gaat het leuk vinden wat ge ziet.

MAMA.

Ik denk het niet.

BO.

Probeer.

Mama kijkt in de ogen van Bo.

MAMA.

Wat?

BO.

Ja.

MAMA.

Da kannie.

BO.

Oh jawel!

MAMA.

Ik ben vijftien jaar jonger.

BO.

Jong en schoon, nicht.

MAMA.

Ik begrijp niet... Hoe is zoiets mogelijk? (*Stilte.*) Waar zijn we hier eigenlijk?

BO.

Het decor is mijn paradijs.

De acteurs heten Bo en Mama.

Het cameraoog van de gouden man opent zich

en onthult een landschap van een nicht

met een klaterende lach,

en een mond als een sierlijke kromming

hemelse borsten

een buik als een taïga

en een geslacht als een oerwoud.

MAMA.

Miljaarde!

Mama stort zich op Bo om hem te zoenen, maar hij stopt haar.

BO.

Geduld, nicht.

13. DE INNERLIJKE STRUCTUUR VAN DE DINGEN.

Karol Kok plukt bloemen.

KAROL KOK.

De mensen kijken niet recht vooruit. Doen ze nooit. De mensen kijken met een boogje. Of erger nog, hun ogen kijken overal dwars doorheen. Ik droom van een wereld waar de mensen tegelijk zowel de binnen- als de buitenkant van de dingen zouden zien. Een wereld waar gedachten als tatoeages aan de oppervlakte van het lichaam geschreven staan. Je kijkt naar iemand en je peilt zijn diepte. In zo'n wereld zouden de mensen ook de innerlijke structuur van de dingen zien. Zoals het skelet. Ik zou niet zozeer iemand in dat soort wereld willen bekijken, ik zou eerder zelf graag bekeken worden. Niet als een curiosum, maar zoals je gewoon naar iemand kijkt, met een zekere nonchalance. De mensen zouden mijn skelet moeten zien. Hoe nietig het is, hoe fragiel. Zodat het bij het lichtste tikje aan gruzelementen vliegt, bij de kleinste misstap uit mekaar spat.

Ze steekt een bloem in haar haren.

14. SOKJES.

Bij Dannik en Fee.

Dannik werkt met gewichten en bekijkt zichzelf in de spiegel. Fee verwijdert een verband rond het hoofd van Kimmie.

KIMMIE.

Toen de schok van de verdwijning over was, realiseerde ik me dat het niet mijne vent was die ik het meest miste, maar Sokjes.

FEE.

Je hond?

KIMMIE.

Erg, hé?

DANNIK.

Dat zal wel zijn.

FEE.

Ma nee, ma nee.

DANNIK.

Jullie meisjes, jullie zijn dol op iets waar je controle over hebt. Ik word door niemand gedomineerd, ik ben vrij en losgeslagen. Nogal wat beter dan een hond. Hein, Fee?

FEE.

Maak je niet ongerust, ik zal je nooit inwisselen voor een hond.

DANNIK.

Ik maak me daar ook niet ongerust over.

KIMMIE.

Ik voel me zo schuldig.

FEE.

Ma nee, ma nee.

DANNIK.

Jij bent ook niet schuldig. Jij bent een dikzakje.

FEE.

Dannik!

KIMMIE.

Hij heeft gelijk.

DANNIK.

Vaneigens begot da 'k gelijk heb.

FEE.

Ja, hij heeft gelijk, maar hij kon het wel wat vriendelijker zeggen.

DANNIK.

"Dikzakje" kun je niet vriendelijker zeggen.

KIMMIE.

Dat is allemaal amen en uit. In mijn nieuwe leven is geen plaats voor wanhoop of schuldgevoelens.

FEE.

Da's goed!

DANNIK.

Wil je me dan eens vertellen wat er in je vent zijn hoofd omging om Sokjes mee op jacht te nemen?

KIMMIE.

Wel, hij had het in zijn hoofd gehaald dat Sokjes veel te gedomesticeerd was. De bedoeling was hem een beetje van zijn wilde aard terug te geven.

DANNIK.

Zijn wilde aard?

KIMMIE.

Ja.

DANNIK.

Aan een dwergpoedel?

KIMMIE.

Ja.

DANNIK.

Da's straf.

KIMMIE.

Dat weet ik. Ik ging er ook niet mee akkoord. Die hond en ik hadden ook zo'n sterke band. Als ik geweten had dat hij die dag het leven zou laten, dan had ik -denk ik toch- andere woordjes gekozen om afscheid van hem te nemen.

FEE.

Sukkeltje toch.

DANNIK.

Dat komt omdat jouw vent niet schattig was, hij kon Sokjes niet beschermen tegen de dreiging. Jij ook niet trouwens. Je mag van geluk spreken dat je nog leeft.

KIMMIE.

Hey! Wat heb ik daarnet gezegd? Dat ik daar niet meer wou aan denken. Dit is het begin van een nieuw leven. Weg verleden! Met je zwarte wolken en je nachtmerries. Weg van mij! Woesj woesj!

FEE.

Bon. 't Wordt laat. Wat gaan we doen, beste Kimmie?

KIMMIE.

Weet ik niet.

FEE.

Je haakneus? Je dikke kont?

KIMMIE.

Nog een operatie?

FEE.

In de handleiding staat dat je tot drie per dag mag gaan.

KIMMIE.

Ik dacht meer aan yoga of...

FEE.

Nee. We beginnen altijd aan de buitenzijde, daarna bekijken we de binnenkant.

KIMMIE.

'k Weet het niet zeker.

FEE.

We zullen wel zien. Kom mee.

15. DE VORM VAN EEN GAT.

Stacaravan.

Janerik zit voor het scherm, Pietjan filmt.

JANERIK.

Bon. Level 19. Nadat hij er zich rekenschap heeft van gegeven dat Tataruk Wanaton verlaten heeft, is Galadworf in Rotting City terechtgekomen, waar hij een pakt heeft gesloten met een bloedmooie mensenetende prinses. In ruil voor tien pasgeborenen die hij gestolen heeft van weerzinwekkende sletten, heeft de mensenetende prinses hem de locatie onthuld waar het harnas van de hagedissenkoning verborgen is. Het is het enige dat bescherming biedt tegen het zure braaksel van de tarrasken van Tataruk die de gasvoorraden bewaken die Galadworf noch Cerberus mogen oversteken.

PIETJAN.

Ik zou niet mogen niksen. Voor Mama.

JANERIK.

Ultrasnelle trip. Galadworf staat voor de ingang van het mausoleum van de hagedissenkoning. Geestenbezweerders met haaiantanden zijn vastbesloten ons niet binnen te laten. Ze spreken een bezwering uit en vier creaturen, half schaduw, half trol verschijnen. Cerberus stort zich op de eerste en rukt met zijn dodelijke kaken diens luchtpijp eruit. Vuurpijl. Met twee handen slaat Galadworf zijn bijl met geweld in een hoop blinkend metaal. Schijnbeweging. Verplaatsing. Kruis. Galadworf slingert nu de bijl in de rug van de kleinste trol. Vuurpijl. Snel als de wind laat hij de bijl los en met zijn andere hand, L2 + R2, verbrijzelt hij de rug van de vierde trol die met een vette "Flotsj" op de grond dondert. De schaduw van de trol richt zich echter op. Filmen, man! Dit is gewoon debiel!

PIETJAN.

Ik mag hier niet blijven zitten niksen.

JANERIK.

Kruis, kruis, vierkant. Pak vast, maat!

Pietjan legt de camera op een poef. Hij gaat naast zijn broer zitten. Janerik blijft spelen.

PIETJAN.

Bij ons is een gat in het midden van het kotselijke behang. Langs daar probeer ik aanwijzingen te vinden over de afwezigheid van Mama, want ze moet haar avondmaal nog moet opeten. De frietjes op zuur liggen er triest bij, een half aangevreten worstje naast het bord.

JANERIK.

Filmen!

PIETJAN.

Ik blijf hier zitten. Ik wacht op het journaal. Ik blijf hier zitten. Ik sta alleen op om te schijten. Of te pissen.

JANERIK.

Je bent een idioot. Film, zeg ik u.

Pauze. Karol Kok verschijnt midden in het gat.

KAROL KOK.

Hallo!

JANERIK.

Haaaa!! Een vettige vlek!

PIETJAN.

Door het gat in het kotselijke behang komt onze buurvrouw Karol Kok.

JANERIK.

Kijk, de klokkende Kok!

PIETJAN.

Karol, de dikke karakol!

JANERIK.

Mis, mis, katterpis!

PIETJAN.

Ze vreet rauwe vis.

JANERIK.

Als ik me niet vergis.

PIETJAN.

Ze stinkt naar kauwgom.

JANERIK.

En pipi.

KAROL KOK.

Mag ik binnenkomen?

PIETJAN.

Blijf uit dat gat, 't is heilig.

JANERIK.

Blijf daar maar. Zeg wat je te zeggen hebt.

KAROL KOK.

Ik heb bloemen meegebracht.

JANERIK.

En dan?

KAROL KOK.

Ben je aan 't filmen.

PIETJAN.

Ja.

KAROL KOK.

Kun je mij eens filmen?

JANERIK.

Veel te lelijk.

PIETJAN.

Niks slims over te vertellen.

Karol Kok maakt aanstalten om te vertrekken, maar ze blijft.

KAROL KOK.

Ik weet dingskes.

PIETJAN.

Wat voor dingskes?

KAROL KOK.
Over je Mama.

JANERIK.
(*Stopt met spelen.*) Wa?

PIETJAN.
Wat voor dingskes?

KAROLE KOK.
Je moeder is vertrokken.

PIETJAN.
Hoe? Wat weet jij daarvan?

KAROL KOK.
Wil je weten met wie?

JANERIK.
Ze is gepikt door een beest.

KAROL KOK.
Dat is 't absoluut niet.

PIETJAN.
Kijk naar dat gat.

JANERIK.
Dat kan alleen maar een beest gedaan hebben.

KAROL KOK.
Je moeder is vertrokken met een vent.

PIETJAN.
Wie?

KAROL KOK.
Een mooie jonge vent.

JANERIK.

Wij kennen geen mooie jonge venten.

KAROL KOK.

Toch is ze 'r met zo eentje vandoor.

JANERIK.

Dat zou Mama ons nooit aandoen, nondemiljaardemiljaar!

PIETJAN.

Waar zijn ze?

KAROL KOK.

Ik heb het recht niet dat te verklappen.

PIETJAN.

En als ik je film?

KAROL KOK.

Ook niet.

PIETJAN.

Wil je iets eten?

KAROL KOK.

Ik vraag toch niets. Het begint donker te worden. Ik moet er vandoor.

PIETJAN.

Nee. Kom binnen, ga zitten.

KAROL KOK.

Als ik blijf, ga je me dan vertroetelen?

PIETJAN.

We zullen zien.

KAROL KOK.

Oké.

Karol Kok haast zich naar binnen, bang dat hij van gedachte zou veranderen.

16. KWARTELTJE 3.

Kwarteltje staat buiten, als wolf. Een blik benzine in de hand.

KWARTELTJE.

De hemel is een omgedraaid meer. Het donkere hemelwater bevriest zijn golven en bereidt zich voor op het begin van de oorlog. Geen regen. Mooi zo. De mens die mijn naam draagt en mijn gebaren maakt weet dat alles nu begonnen is. De wind draagt het ruisen van bramen en onkruid. De planten ontwaken. De schuilplaatsen van de jagers en de boomhutten van de kinderen worden uit de takken van de bomen gesmeten. De planten komen in opstand tegen menselijke constructies. Het is een kwestie van uren eer de vegetatie het slagveld van onze huizen bereikt. De twijfel in het hart van de mens die mijn naam draagt, vergroot zoals de greep van de nacht op mijn kleine territorium. Hij wil niet dat het de laatste nacht wordt. Hij moet ervoor zorgen dat dit niet de laatste nacht wordt. Een woud kan fel branden, maar zullen de onzichtbaren dat even fel? Het is absoluut noodzakelijk dat de mens die de daad bij het woord voegt de goede plek vindt om het vuur aan te steken. Snel nu!

Kwarteltje schroeft de stop van haar blik benzine en verdwijnt.

17. DE KINDERJAREN VAN DE CHAOS.

Billie-Jo komt op met een hoofdlamp. Aan haar riem hangen een pak dode dieren. Het grote mes heeft ze in de hand.

BILLIE-JO.

Te veel sporen. Te veel afdrukken van poten. Een oneindig getrappel van dode dieren dat hier stopt, aan de rand van het woud. Maar... Het woud is van plaats veranderd. Het kruipt naar ons toe. Ik heb de indruk dat het meer dan een manslengte is genaderd. Wat heeft dat te betekenen? Wat verberg je in je diepste binnenste? Wat is het dat we niet mogen zien? Ik ben bang. Ik voel dat ik in gevaar verkeer.

Lange dierlijke schreeuw.

BILLIE-JO.

Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik eis het territorium op dezelfde manier op als jullie. Wij wonen hier al eeuwen. Denk maar niet dat ik hier op mijn knieën ga zitten wachten, tot je uit de bossen komt, mijn open keel naar uw slagstanden gekeerd. Dit is mijn territorium. Ik ben bereid om het met hand en tand tegen jullie te verdedigen.

Lange dierlijke schreeuw.

BILLIE-JO.

Mama, als je daar bent, loop dan weg. Vlucht. Ik kan niets meer voor je doen. De natuur heeft de chaos gebaard. Die wordt alsmaar groter aan een te gekke snelheid. De zwarte melk van de zone zal niet volstaan om hem te voeden. Hij zal onze levens opeisen. Het territorium dat door de mensen bezet is, zal zijn speelterrein worden. Mama, als je me kan horen, ga weg van hier.

KWARTELTJE.

(Op.) Ga naar huis.

Billie-Jo schrikt en draait zich naar Kwarteltje, het mes in de aanslag.

BILLIE-JO.

Fuck! Kwarteltje! Ik had je kunnen doden.

KWARTELTJE.

Je moet 's avonds niet meer buiten komen.

BILLIE-JO.

Je hebt gelijk. Jij zou ook beter naar huis gaan.

KWARTELTJE.

Ga weg.

BILLIE-JO.

Ja.

Billie-Jo af.

Lange dierlijke schreeuw.

18. DE ZELFVERDEDIGING VAN HET FRUIT.

In het Paradijs.

MAMA.

Je huid?

BO.

Mijn huid?

MAMA.

Welk middeljes gebruik je?

BO.

Geen middeljes.

Niks artificieels.

Geen beta-caroteen.

Honderd procent handgemaakt in de buik van mijn mama.

MAMA.

Ik heb de indruk dat je me blaasjes wijsmaakt, maar ik heb zo'n zin om je te geloven. Zonder jou was ik dood. Jij hebt een einde gemaakt aan een lange en trage doodstrijd.

Mama gaat naar Bo om hem te omhelzen, maar die plaatst een mango voor de mond van Mama.

BO.

Mango, nicht?

MAMA.

Ik heb tot nu toe niets gezegd omdat je erg overtuigend klinkt, maar ik ben je nicht niet. Dat kan ook niet, want ik heb geen ooms of tantes.

BO.

Jij bent gemaakt uit stof en as.

Ik uit vloeibare zon.

Verwantschap is onmogelijk.

MAMA.

Om te beginnen, waarom noem jij me "nicht"?

BO.

Het camera-oog van de gouden man opent zich en ontdekt zonder twijfel een vrouw.

Meer bepaald een nicht.

Een jonge en mooie nicht, onwetend

Van kop tot teen.

Heel natuurlijk,

maar zonder raffinement

Zonder elegantie.

Zonder spirit.

Niet in staat om een duidelijk verschil te zien

Tussen zuur en zoet,

Tussen vaag en precies.

Met gevoel, maar zonder intensiteit.

Het mes van je hersenen verdeelt de wereld in dollars.

Bij de maaltijd en aan het einde van de maand

Staat je droomknop off.

Je algemene culturele bagage is ter ziele gegaan in utero.

Vergissen is onmogelijk

De camera toont mij een nicht.

MAMA.

Dat is de schuld van mijn vervloekte territorium.

BO.

Mango?

MAMA.

Ik weet niet eens wat het is.

BO.

Het is het antwoord op alle vragen.

De nieuwe smaak van het bestaan.

Hernieuwde nieuwsgierigheid.

Vrucht van de kennis.

MAMA.

Ik heb precies een religieuze flashback. Als ik in dat daar bijt, komt er een soort grote baardaap die ons er uit schopt of zoiets.

BO.

Nee, nicht.

Ik ben tegelijk het serpent, Adam en Jaweh.

Hier bestaat geen superieure entiteit,

Alleen een god-mens en een vrouw-nicht.

Wij kunnen nergens anders terecht.

Proef.

Hij reikt haar de mango aan. Mama proeft.

MAMA.

Miljaardedjuu, zeg!

BO.

Ja, 't is lekker.

Mama vreet de mango op. Ze kan niet stoppen.

BO.

De mango die gij eet

is een oeroude mango, nichtje.

In haar vlees zitten

Vier millenia menselijke inspanning.

In den beginne

Waren de vruchten van de mango kleiner

Hun schil, keihard.

Hun vlees, smakeloos.

Dat was niet meer dan logisch.

Want dit is het zelfverdedigingsmechanisme van fruit.

Opdat fruit zich zou voortplanten,

moet het eerst ontbinden

en zijn zaden in de aarde verbergen.

Vruchten wilden niet aantrekkelijk lijken om de honger van dieren te stillen

Want een gegeten vrucht is een steriele vrucht.

Maar op een dag heeft een mangoboom

die door de andere mangobomen gezien werd

als een monsterlijke vergissing van de natuur

zijn vruchten getoond.

Een mens uit die verre tijd kwam voorbij en plukte de aangeboden vruchten.

Door een mango te proeven,

had de mens in een andere soort taal
dezelfde reactie als gij.

Hij heeft de zaden van de uitgebloeide boom zorgvuldig bewaard en ze achteraan zijn hut
geplant.

Zo is de mango ontstaan die gij nu eet.

MAMA.

Da's zo lekker.

Waarom heb ik daar nog nooit eerder zin in gehad?

BO.

Weet gij waarom ik u dit vertel?

MAMA.

Nee.

BO.

Ik ben de mens en gij zijt de eerste mango.

19. VRIENDSCHAP À LA MINUTE.

Bij Dannik en Fee. Kimmie heeft een verband rond haar neus.

FEE.

Je zal er beeldig uitzien, Kimmie! Het neusje dat je gekozen hebt is op dit ogenblik het neusje van de zalm bij beroemdheden.

KIMMIE.

Ik apprecieer heel erg wat je allemaal voor me doet.

FEE.

Ma nee, kom zeg.

DANNIK.

Oké, meisjes, vecht het onder mekaar uit. Ik ga pissen. Kom terug.

FEE.

Je bent stom. Die is stom.

Dannik gaat weg.

KIMMIE.

Wat gaat hij doen?

FEE.

Sinds we mekaar kennen gaat Dannik zodra het donker wordt, plassen op de vier hoeken van het terrein. Hij is rotsvast overtuigd dat hij zijn gebied moet afbakenen. Hij heeft dat in een documentaire gezien, geloof ik.

KIMMIE.

Fee, het doet me zo megaveel deugd hier bij jullie te zijn.

FEE.

Het geeft niet. Echt waar.

KIMMIE.

Ik heb me nooit goed thuis gevoeld in mijn eigen leven, alsof het leven dat ze me gegeven hebben altijd te klein of slecht ontworpen was voor mij. We komen allemaal ter wereld in een kleine doos. Wel, ik heb zin om die doos kapot te smijten, ik heb zin om...

We horen een timer.

KIMMIE.

Wasda?

FEE.

De tijd die ik aan jou mocht besteden is voorbij.

KIMMIE.

Hoe...

FEE.

We hebben samen een mooie dag beleefd. Het was echt fun om je eens terug te zien.

KIMMIE.

Moet ik nu weggaan?

FEE.

Ma nee. Je mag gerust blijven als je wilt. Maar met de lancering morgen van FeeTeeVee, ligt er een berg werk op mij te wachten. Ik had in mijn agenda tijd voor jou voorzien, maar die is nu opgebruikt. Ik heb 87% van de chirurgie uitgevoerd die ik mezelf deze week had toegewezen. Ik heb nog een song en een choreografie af te werken. Ik sta twee uur achter met mijn dagelijks fitnessprogramma. Ik heb absoluut geen tijd meer voor jou. Veel goede moed, lieve schat. Love you! (*Fee gaat weg.*)

KIMMIE.

Oké.

Stilte. Kimmie haalt het verband van haar neus. Ze wil iets naar Fee roepen -waarschijnlijk een verwijt- maar ze houdt zich in. Ze loopt razend weg.

20. HET FAMILIEMEISJE.

Stacaravan.

Karol Kok spreekt tot Pietjan en Janerik, terwijl ze gloss aanbrengt. Janerik speelt, Pietjan filmt haar.

KAROL KOK.

Jullie zijn bang voor mij. Ik ruik dat direct. Schrik heeft een geur. Ik weet wat ze over mij zeggen. Ze zeggen dat ik een familiemeisje ben. Dat mijn moeder eigenlijk een vierling op de wereld moest zetten, maar dat ik mijn drielingzusjes opgegeten heb in haar buik. Samen met de navelstreng en de placenta. En dat ik daarna, als een bodemloze put, mijn moeder van binnenuit langzaam heb stuk gepeuzeld, zonder ook maar een stukje huid over te laten. Ik heb dat niet gedaan. Ik heb absoluut geen zin om mijn evennaaste op te eten. Heb ik van haar gehouden? Ja, dat wel. Maar als ik een familiemeisje ben, hoe komt het dan dat ik me helemaal alleen voel op de wereld?

JANERIK.

Tabakko!

PIETJAN.

Dat rood op uw lippen lijkt precies bloed.

KAROL KOK.

Rood is de kleur van het hart.

PIETJAN.

Je ziet er uit als een madam.

KAROL KOK.

Geen "madam", een vrouw.

21. HET GOUDEN WOORD.

Het plastieken paradijs. Bo geeft verschillende vruchten aan Mama. Ze proeft gulzig.

BO.

Stervrucht.

MAMA.

Hmm.

BO.

Granaatappel.

MAMA.

Wow.

BO.

Papaya.

MAMA.

Niet zeker.

BO.

Nee, het is iets speciaals.

Guava.

MAMA.

Hmm.

BO.

Vijg.

MAMA.

Veel lekkerder in koekjes.

BO.

Persimmon.

MAMA.

Smaakt anders dan het er uit ziet.

BO.
Litchi

MAMA.
Ja!

BO.
En passievrucht.

MAMA.
Verdorie, ik kan dit niet geloven.

BO.
Wat niet?

MAMA.
Zeg me dat dit verder blijft duren, dat het niet plots zal stoppen, dat ik op een dag niet wakker word en alles in rook is opgegaan.

BO.
Ik kan hiermee doorgaan tot de aarde opgeslokt wordt door de zon.

MAMA.
Is het niet het juiste ogenblik?

BO.
Het juiste ogenblik om?

MAMA.
Om te tongen, tiens!

BO.
Nee.

MAMA.
Ben jij gay?

BO.
Nee.

MAMA.

Heb je dan koortsblaasjes op je lippen?

BO.

Nee.

MAMA.

Je stinkt niet uit je bek.

BO.

Nee.

MAMA.

Vind je dat ik sexy ben?

BO.

Ja.

MAMA.

Fuck, waar wachten we dan op?

BO.

De gouden man wacht op

De gouden vrouw

Kilo na kilo.

MAMA.

Hoe moet ik dat doen?

BO.

Gij luistert naar mijn gouden woord.

Dan vindt ge de zip om uw dierenpak open te maken.

MAMA.

Watte?

BO.

In mijn clip

Geen juwelen, geen bling blingen

Alleen woorden

Die door de huid dringen
En inktvlekken achterlaten,
Rond als kogelgaten.
De mens van licht
En zijn met bladgoud bekleed brein
Heeft zich 6,5 miljard jaar lang verfijnd,
Is uit zijn boom gekropen
Hij liep direct rechtop
Omdat hij ginder boven te weinig plaats had om te dansen
Hij heeft zich rechtop gehouden in de savanne
Hij is beginnen spreken
Het is daarom dat hij mens is
Hij spreekt niet omdat hij mens is
Hij is mens omdat hij spreekt
Met zijn tong.
Hij heeft het vuur getemd
Heeft de wereld in stukken gekwartierd als ware het slachtvlees,
En in akkerland verdeeld.
Hij beheerste het zaad en het embryo
Hij zag hoe de uwen
En de zijnen
Mekaar toetakelden in domheid en barbaarsheid,
Dieren nabootsten,
Het afleerden om met mekaar te praten
En zichzelf verlaagden
De vergulde mens
Is het laatste specimen op het traject dat door de hominiden werd gedroomd.
Bedenk wat de uwen nooit zullen worden.
Alle gegevens van de grootsheid van de menselijke geest
In één enkele aardse drager.

Mama werpt zich op Bo. Hij houdt haar tegen.

BO.
Gij wilt dat ik u kus.
Prachtig, super, mij goed.
Gewoonlijk wacht ik.
Maar bij u moet ik misschien van techniek veranderen.
Ik verwittig u namelijk
Dat het mogelijk is dat gij in vuur en vlam slaat.

En dat uw lippen achteraf het onuitwisbare stigma van puur goud behouden.

MAMA.

Ik doe mee!

BO.

Oké. (*Pauze.*) Oké.

Stilte. Bo zoent Mama. Heel lang.

MAMA.

Dat is eigenaardig...

Stilte.

MAMA.

Het voelt koud aan.

BO.

Goud is een metaal.

MAMA.

Dat is het! Het is alsof je metaal zoent.

BO.

Enkel een gouden vrouw kan de diepte en de zachtheid van een gouden kus smaken.

MAMA.

Het ging te vlug. Ik had moeten wachten.

BO.

Ja.

MAMA.

Ik ben eigenlijk teleurgesteld.

22. DE WARE AARD VAN DANNIK.

Buiten. Dannik bakent zijn terrein af.

DANNIK.

Er zijn er die ons willen wijsmaken dat dieren zijn zoals wij. Dat ze emoties hebben, een eigen taal, dat ze zich zelfs bewust zijn van hun eigen bestaan. Dat zijn de theorieën van vegetariërs die willen dat we ons schuldig voelen als we hotdogs bakken of een blikje tonijn open trekken. Ik heb nog nooit meneer zwijn gezien die aan mevrouw zwijn een bloemetje schenkt of haar op een diamanten tand trakteert. Ik heb nog nooit een slang een lied horen zingen, of een koe die begint te huilen net voor ze geslacht wordt. Voor mij is het enige goede dier een dood dier.

Plots horen we, tamelijk dichtbij, de schreeuw van een dier. Dannik schrikt en pist op zijn broek.

DANNIK.

Ik ben niet bang, zu... Hey, beest! Ik weet niet of je 't weet, maar hier vanbinnen ben ik geen mens. Ik ben een bolide. Langs de buitenkant zou je 't niet zeggen, maar de binnenkant van mijn huid is gemaakt van koolstofvezel. Mijn biceps zijn prachtig paarse neons. Het enige dat je met het blote oog kan zien is mijn lekkere opgespoten kontje. De spoiler zit verborgen in mijn ruggegraat. Mijn voeten zijn twee mooie banden van 20 duim met platina velgen. Een prachtige mannelijke bolide, kuipstoelen, gemonteerde versnellingsbak van Momo.

Dannik gaat ergens anders staan en pist verder.

DANNIK.

Ik ben hard als een rots. Gewapend beton. Jij kan onmogelijk rivaliseren met de stank van mijn pis. Mijn pis domineert je, maakt je piepklein, doet je dromen in de buik van je moeder. Ik en mijn huis vormen een dubbel fort, nooit kun jij...

KIMMIE.

(Op) Tegen wie ben je aan 't praten, Dannik?

Dannik schrikt nogmaals en bepist zich.

DANNIK.

Wat sta jij daar te doen? Zottin! Waarom laat je me zo schrikken?

KIMMIE.

Sorry, ik wou je niet bang maken.

DANNIK.

Mij bang maken? Ha! Wat doe jij hier buiten?

KIMMIE.

Fee heeft geen tijd meer voor mij. Fuck! Ik ben hier weg.

DANNIK.

Je zou dankbaar moeten zijn dat ze haar dag voor jou heeft opgeofferd.

KIMMIE.

Is dat vriendschap volgens jullie? Een streepje in een agenda. Een kleine verplichting waar ik schijt van krijg? Is het dat? Zelfs voor iemand die rouwt?

DANNIK.

Een beetje kalm, zeg. Wat is me dat nu? Wij steunen je, bieden je onze gastvrijheid aan, ons huis ontvangt je met open armen. Fee schenkt je een nieuwe body, ik mijn loeter en dan spuw je ons vol in onze smoel. Je mag alleen gaan sterven in je lelijke huis, terwijl je kan liggen janken bij een foto van je stomme hond.

KIMMIE.

Ik snap echt niet wat ik hier verloren heb.

DANNIK.

Ga dan ergens anders van je oren maken.

Kimmie wil weg, maar ze bedenkt zich. Ze gaat naar Dannik en geeft hem een flinke mep op zijn neus.

DANNIK.

Au-au! Ben je ziek of wa? Mijn neus! Je hebt mijn neus plat gemept, bitch!

Kimmie gaat weg.

23. DROGE OGEN.

Stacaravan.

Karol Kok zit op de divan. Pietjan filmt haar. Janerik speelt.

PIETJAN.

Je zegt niets. Je spreekt niet. Je doet niets. Net een vette pad.

Karol Kok murmelt wat.

PIETJAN.

Watte?

KAROL KOK.

't Is die camera. Die maakt me bang.

PIETJAN.

Vertel gewoon de dingen die je weet over mijn moeder.

Ze praat zachtjes.

KAROL KOK.

Toen ik jonger was ging je moeder...

PIETJAN.

Luider.

KAROL KOK.

...Ging je moeder met mij de tuin in om me de namen van de bloemen te leren. Maar de bloemen begonnen te verdwijnen. Verstikt onder een laag mos, die nu de tuinen bedekt. Die dag, de dag dat de laatste bloemen verdwenen, heb ik je moeder zien wenen. Daarna heb ik haar niet zo dikwijls meer gezien, jullie ook niet trouwens, of de andere mensen, want niemand kwam nog naar buiten.

PIETJAN.

Kende mijn Mama de namen van de bloemen?

KAROL KOK.

Bijna allemaal.

PIETJAN.

Met wie is ze weggegaan?

KAROL KOK.

Dat weet ik niet.

PIETJAN.

De vorige keer heb je gezegd dat het een jonge man was.

KAROL KOK.

Je moeder heeft me gezegd dat ze iemand via een site wou ontmoeten.

PIETJAN.

Is dat zo?

KAROL KOK.

Ik veronderstel dat dat intussen gebeurd is. Ze is ongetwijfeld met een prachtig jongmens vertrokken, een romantische, vlotte spreker die in een cabrio rijdt en die weet hoe hier weg te geraken.

PIETJAN.

Hoe was mijn moeder gekleed, de laatste keer dat je haar zag?

KAROL KOK.

Dat weet ik niet meer. Ah! Zo'n rockshirt, met gebleekte jeans en zwarte laarzen.

PIETJAN.

En haar haren?

KAROL KOK.

Los. Sluik.

PIETJAN.

Oké. Ik heb haast de indruk dat ik haar zo voor me zie. Film mij. (*Karol Kok neemt de camera en filmt hem.*) In het midden van het kotselijke behang is een gat waarlangs mijn moeder ons verlaten heeft. (*Stilte.*) Ik zou moeten huilen. Maar ik huil niet. (*Stilte.*) Droge ogen.

KAROL KOK.

Verdriet maakt je mooi, Pietjan. Je bloeit als het ware open.

PIETJAN.

Ik weet niet wat droefheid is. Ik voel alleen schaduwen.

KAROL KOK.

Huil jij nooit?

PIETJAN.

Ik heb nog nooit gehuild. (*Stilte.*) Ik ga je iets tonen. Goed?

KAROL KOK.

Goed.

PIETJAN.

Zet de camera af.

Karol Kok zet de camera af. Pietjan gaat even weg en komt terug met een rugzak.

PIETJAN.

In deze kleine flesjes zitten tranen.

KAROL KOK.

Verzamel jij tranen?

PIETJAN.

Het fascineert me. Deze zijn van mijn moeder. Die van mijn zus Billie-Jo. En die van Janerik.

KAROL KOK.

Wil je dat ik voor je huil?

PIETJAN.

Huil jij op bestelling?

KAROL KOK.

Met een beetje hulp huil ik heel gemakkelijk.

PIETJAN.

Oké. Wat doe ik?

Stilte.

KAROL KOK.

Zeg dat je van me houdt.

Stilte.

PIETJAN.

Is 't voor echt?

KAROL KOK.

Ik denk dat het me aan het huilen brengt.

PIETJAN.

Oké.

KAROL KOK.

Vertel het me heel stil, hier in mijn oor.

PIETJAN.

Oké. *(Hij nadert haar.)* Ik hou van jou. *(Karol Kok huilt niet.)* Geen tranen. Liegbeest.

KAROL KOK.

Ik snap het niet.

PIETJAN.

Kom, vergeet het.

KAROL KOK.

Nee. Misschien... als je mijn wang streekte, dan zou ik huilen.

PIETJAN.

Denk je?

KAROL KOK.

Misschien... *(Hij doet het.)* Als je nu langs mijn hals naar mijn borsten zou gaan en zo naar mijn heupen.

PIETJAN.

Je huilt nog steeds niet.
KAROL KOK.
Het komt. Denk ik toch.

PIETJAN.
Kom zeg. Ik stop ermee.

KAROL KOK.
Nee, ik huil. Kijk.

PIETJAN.
Het wordt me veel te ingewikkeld. Laat maar.

KAROL KOK.
Ik zie maar een oplossing.

PIETJAN.
Wat?

KAROL KOK.
Als we zouden vrijen... Ik zweer je dat ik dan zal huilen.

Lange stilte.

PIETJAN.
Het is beter dat je gaat.

KAROL KOK.
Ja maar, buiten zitten die beesten.

PIETJAN.
Weet ik.

Stilte. Karol Kok gaat weg.

24. DENK AAN JEAN-CLAUDE.

Fee probeert de neus van Dannik te verzorgen.

DANNIK.

Smerige bitch. Die zet hier geen voet meer binnen.

FEE.

Blijf stil zitten. Laat me kijken.

DANNIK.

Au! Je doet me pijn. Pas toch op!

FEE.

Niet huilen, m'n klein petotteke.

DANNIK.

Ik huil niet.

Buiten horen we dieren huilen.

FEE.

Wat was dat?

DANNIK.

Wa?

Opnieuw gehuil.

FEE.

Je hebt het toch gehoord?

DANNIK.

Ga kijken of die psychopate het hek niet open heeft laten staan.

FEE.

Ga zelf kijken.

DANNIK.

Ik kan niet. Ik heb pijn.

Opnieuw gehuil.

FEE.

We zullen later eens kijken. Zo. Blijf op je neus drukken en denk aan Jean-Claude.

DANNIK.

Jean-Claude wie?

FEE.

Mijn nonkel die bloed kan stelpen. (*Af.*)

DANNIK.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

Nonkel Jean-Claude, stelp mijn bloed.

25. VISIE.

Stacaravan.

Billie-Jo heeft alle moeite om de buik van een reusachtige eekhoorn te openen.

BILLIE-JO.

Nooit zo'n grote eekhoorn gezien met zo'n keiharde huid. Echt olifantenvel, verdekke! Jij moet een ware schat hebben zitten. Anyway, laat me geen tijd verliezen. Ga open. Geef het op.

Een splotch-geluid met een straal bloed in Billie-Jo's gezicht.

BILLIE-JO.

Bon. Was dat echt nodig? De schat. Nu!

Billie-Jo bestudeert aandachtig de ingewanden van het beest.

BILLIE-JO.

Wasda, jongens...

Pauze. Ze laat alles vallen dat valt.

BILLIE-JO.

Nee! Nee! Nee! (Af.)

26. KWARTELTJE 4.

Kwarteltje, gekleed als wolf, staat met de jerrycan in de hand aan de rand van het bos.

KWARTELTJE.

De mens die bang is in de nacht en die rechtop staat heeft de plek gekozen. Hier, op deze gekozen plek, is de vegetatie dicht en warboelig. Het vuur zal alles in een oogwenk verslinden. Zal de twijfel dan ook verslonden worden? De onzichtbaren ruiken de twijfel. Ze wachten op hem. De onzichtbaren zijn er al, verborgen in alle hoeken en kantjes van de levende woudgordel. Doorheen het gemurmel van distels en netels, hoor je hoe het speeksel van hun slagstanden druipt. Als je de ogen sluit, zie je bijna de gemuteerde, afgewerkte gedaanten van de onzichtbaren. Alleen het vuur moet nog uitgezaaid worden. Voor de twijfelende mens die de jerrycan in de hand houdt is dit een heel lastig moment. Hij twijfelt aan zijn vermogen... zijn vermogen om weerstand te bieden.

Kwarteltje knielt bij de jerrycan.

KWARTELTJE.

Hij twijfelt aan zijn vermogen om weerstand te bieden aan de benzinedampen. Al er een god bestaat die waakt over de mens die mijn naam draagt en als die god reukzin heeft, dan ruikt hij naar benzine. Het is niet zeker of het vuur twijfel verzengt, benzine daarentegen, als het van heel heel heel dichtbij gesnoven wordt...

Kwarteltje snuift benzine langs de mond.

KWARTELTJE.

... verjaagt het twijfel en angst. Het geeft aan degene die snuift de rust van een meer en de kracht van een storm.

Kimmie op. Kwarteltje ziet haar niet. Ze raakt in een roes.

KWARTELTJE.

Met benzine in mijn lichaam
Is de hemel van cellofaan
Zijn de bomen van karton
En 't gazon van beton
In mijn hut geen kraakeel meer
De onzichtbare is een pluchen beer

Kwarteltje snuift opnieuw benzine en stort neer.

KIMMIE.

Welk effect heeft dat?

Kwarteltje ziet haar. Pauze. Daarna dreigend grommen uit het woud.

KWARTELTJE.

Nee. Nee.

Je mag niet buiten blijven. 't Is oorlog.

KIMMIE.

Hè?

KWARTELTJE.

De onzichtbaren...

KIMMIE.

Ik snap er niks van.

KWARTELTJE.

Gevaar...

KIMMIE.

Is dat benzine in je kan?

Opnieuw grommen.

KWARTELTJE.

Nog niet aansteken. Ga weg.

KIMMIE.

Mag ik eens proberen?

KWARTELTJE.

Nee.

Kimmie neemt de jerrycan van Kwarteltje, die de kracht niet heeft om het haar te beletten.

KIMMIE.

't Is echt mijn stijl niet om mij te drogeren, maar... 't is dat er daar op je gelaat zo'n mooie glimlach is verschenen, nadat je dat had geïnhaleerd...

Opnieuw grommen.

KWARTELTJE.

Nee.

KIMMIE.

Goed. Ik probeer het. (*Ze snuift benzine.*) Gargl! (*Ze stikt en hoest.*) Da's walgelijk. Mijn oren tuiten.

KWARTELTJE.

Ga weg!

KIMMIE.

Wa?

KWARTELTJE.

Ga weg!

KIMMIE.

Ik voel me zo slap.

KWARTELTJE.

Ga weg!

KIMMIE.

Oké, oké. Rustig maar. (*Ze zwalpt weg.*)

KWARTELTJE.

Zeg tegen de anderen.... Ga tegen de anderen zeggen... Dat de beesten ons territorium binnen vallen.

Kwarteltje verliest het bewustzijn.

Het lawaai van de dieren wordt luider en luider, zozeer zelfs dat het publiek in zijn onderbuik moet voelen dat de dieren het kleine territorium binnenvallen.

DE DIEREN.

27. IK ZAL JE EENS GOED PIJN DOEN.

Bij Fee en Dannik. Fee danst en zingt. Dannik kijkt toe met een plakker op zijn neus.

FEE.

Ik ben vrij als de lucht
Een vogel in de vlucht
Oneindige schoonheid
Als de hemel schreit
Afgoden vliegen weg
Maar Fee, die blijft, zeg!
Het licht flitst aan in de tv
Want daar start FeeTeeVee!

Afblijven, 't is heet als hel
Ik voel me goed in mijn vel
Jij hebt voor 't scherm geen fatsoen
Ik zal u eens goed pijn doen.

Oeioei, 't wordt warm
Too hot, ik ga kapot
Ik sta in vuur en vlam
Voor 't programma op tv
Van FeeTeeVee
Van FeeTeeVee
Van FeeTeeVee!

Einde muziek.

FEE.

Wat denkt j' ervan?

DANNIK.

In die trui komen je tietten beter tot hun recht.

FEE.

Onnozelaar. Meen je dat nu?

DANNIK.

Jij bent perfect, jong.

FEE.

Cool gastje.

DANNIK.

Poepke doen?

FEE.

Oké, maar alleen als we cardioneuken, dan kan ik het laten meetellen als deel van mijn fitnessstraining.

Ze gaan af.

8. DE VAZAL.

Janerik staat voor zijn lichtgevend scherm.

JANERIK.

Galadworf, mijn handen bezitten een behendigheid die rechtstreeks van de goden komt. Ze zijn van jou, gebruik ze zoals je verkiest.

GALADWORF.

Van de goden! Ha ha ha! De goden zijn dood ofwel regeren ze in andere koninkrijken. Wij leven op een aarde die door de hemel is opgegeven. Hier vergroot de hel dag na dag zijn greep.

JANERIK.

Ik ken jouw wereld uit het hoofd. Ik wil je helpen met je zoektocht.

GALADWORF.

Kent gij mijn wereld? Ha ja? Hebt gij zijn smerige stank al opgesnoven? Hebt gij de schepsels van de duisternis en het leger van de schaduwen al bevochten?

JANERIK.

Pijltjes. Ik kniel neer. Cirkel. Ik smeeek je, Galadworf. Ik zal je toegewijde en moedige schildknaap zijn. Ik zal je oog zijn in het donker en je arm in de strijd.

GALADWORF.

Ik vraag van mijn vazallen totale toewijding en trouw. Zijt gij bereid voor mij te sterven?

JANERIK.

Ik leg mijn leven in jouw handen. Cirkel. Ik sta op. Driehoek + L2. De Vorpel verschijnt in mijn vuist. Ik ga met jou tot het uiterste. Ik ga het beest doden dat Mama ontvoerd heeft en ik zal haar terugvinden.

29. DE OGEN.

Karok Kok staat buiten. Onbeweeglijk.

KAROL KOK.

Random mij. Random mij: ogen. Random mij: ogen die me aanstaren. Me ontkleden. Het is nacht. De stilte is zo ondoorschijnend dat je ze bijna kan aanraken. Ik zou bang moeten zijn. Iemand die normaal denkt en doet zou bang moeten zijn. Ik. Ik hou van ogen die me ontkleden. De ogen willen iets van mij, honderden ogen die vragen, die eisen. Vermits de ogen van mijn medemensen in mij niets zien, me uit de hoogte bekijken en uitpuilen als ik voorbij loop, geef ik mij volledig aan jullie. Horen jullie mij, ogen van de nacht? Ik ben geheel de uwe, neem mij. Ik sluit de ogen. Nu mogen jullie wat anders worden dan louter ogen; word lichamen en handen. Word tongen. Jullie hebben niets te vrezen, ik zal mijn ogen niet openen voor je met mij klaar bent, voor alles ten einde is. Kom. Transformeer mij. Maak mij onherkenbaar. Dit is mijn lichaam dat aan u geofferd wordt. Lik mijn huid. Was mijn beenderen. Kom.

Karol Kok heft de armen en wacht. De beesten grommen alsmaar luider.

30. HET ORAKEL.

Stacaravan.

Janerik voor het scherm, Pietjan die hem filmt. Billie-Jo op.

BILLIE-JO.

Luister eens.

PIETJAN.

Wat scheelt er?

BILLIE-JO.

Janerik, zet dat uit.

JANERIK.

Wacht efkes.

BILLIE-JO.

Zet dat uit, zeg ik.

JANERIK.

Tabakko.

Ze trekt aan de hendel en de verbinding wordt verbroken.

JANERIK.

Galadworf! Jij bent ziek, mens! Wat is je probleem?

PIETJAN.

Het gaat over Mama. Of niet?

BILLIE-JO.

We waren daar. Vraag me niet hoe dat kan. Maar het waren wij. Iedereen die we kennen was er bij.

PIETJAN.

Wat?

BILLIE-JO.

In de ingewanden van de eekhoorn. Het waren wij, maar kleiner, veel kleiner. Erger dan een nachtmerrie. Het waren wij, bloedend, levenloos. Verstrikt, verdronken in de chaotische ingewanden van het dier.

JANERIK.

Wat? Waar heb je 't over?

BILLIE-JO.

Ik heb vandaag een eekhoorn opengesneden. In zijn binnenste heb ik het gezien.

JANERIK.

Je brengt veel te veel tijd alleen door, Billie-Jo.

BILLIE-JO.

Het is de dood, onze dood die ik gezien heb, broertjes. De dood van alles wat menselijk is.

PIETJAN.

Welk element van het periodieke systeem werd door jou verkeerd gebruikt om dergelijke onzin uit te kramen?

BILLIE-JO.

Het woud dat oprukt, dieren in een tegennatuurlijk delirium, die hele horrorshow. Ik begin alle punten van het beeld met mekaar te verbinden en het algemene beeld is afschuwelijk.

JANERIK.

Net als in Galadworf.

BILLIE-JO.

We moeten iedereen verwittigen. Misschien als we iedereen bij er bij betrekken...

JANERIK.

Gatverdamme! Dat moet je zeker doen, dan zul je nog meer doorgaan voor een halve getikte.

BILLIE-JO.

Het is jullie plicht mij te geloven. Jullie zijn mijn broers.

PIETJAN.

En Mama? Heb je haar gezien? Weet je al iets meer over haar?

BILLIE-JO.

Nee.

PIETJAN.

Vertel me iets over haar.

BILLIE-JO.

't Is 't moment niet.

PIETJAN.

Om 't even. Doe je job als zus.

BILLIE-JO.

Het was geen moeder die wij hadden, het was een automaat. Een soort mens dat half leeft, dat dingen doet uit gewoonte, maar dat er in feite van droomt ergens anders te willen zijn. Dat zijn jullie nu te weten gekomen, maar 't is al lang geleden dat ze ons verlaten heeft.

PIETJAN.

Niet fysiek.

BILLIE-JO.

Herinner jij je nog de klank van haar stem?

PIETJAN.

Nee.

BILLIE-JO.

Nee. Dacht ik wel. Omdat Mama niet meer met ons sprak. Daar was ze mee gestopt. De enige keren dat we de klank van haar stem hoorden, was als ze zich opgesloten had in haar kamer waar ze met weet ik veel wie of wat aan 't praten was. Ik weet niet waar ze nu is, ik hoop alleen dat het daar beter is dan hier en dat ze ver genoeg is om de doodskreten niet te moeten horen die ons kleine territorium aan de rand van het universum zal moeten uitschreeuwen. Ik ga de anderen verwittigen. In naam van de liefde, help mij.

Billie-Jo gaat weg.

JANERIK.

Ze probeert ons bang te maken.

PIETJAN.

Denk je?

JANERIK.

Ik moet Galadworf afwerken. De sleutel zit daar ergens.

PIETJAN.

Het is maar een spel.

JANERIK.

Dit spel is meer dan een spel.

31. KWARTELTJE 5.

Kwarteltje is buiten. Wolfspak en laarzen van boomwortels.

KWARTELTJE.

In de armen van de benzinewalmen is hij ingeslapen als een normaal mens. Hij is wakker geworden in de huid van een onzichtbare mens. Alles valt op zijn plaats zoals een reeks dominostenen. Er was een vermomming nodig om niet door de onzichtbaren aangevallen te worden. Er was benzine nodig om in te slapen. Je moest inslapen om niet tegen de vegetatie te moeten vechten. Want de flora had een plan voor de onzichtbare mens. Tijdens zijn benzineslaap werd hij naar de hoogste heuvel van het territorium gebracht en daar ziet hij de show van het einde van de wereld voor zijn ogen gebeuren. Hij is de onzichtbare toeschouwer. Zijn voeten bewegen niet meer, overwoekerd als ze zijn door een onbeschrijflijke wirwar van wortels en wilde grassen. De onzichtbare mens heeft de rustige en serene geest van de oude eik. Hij heeft zelfs geen zin om te vechten. De onzichtbaren hebben hun aanval op de eerste huizen ingezet. Nog steeds geen menselijke schreeuw. Het einde van de wereld heeft zijn eerste slachtoffers nog niet opgeslokt. Korstmos heeft de daken en de muren van de huizen overwoekerd. Huizen van planten. Deze show is absoluut fantastisch.

32 SEKSTAKEL.

Bij Dannik en Fee.

Dannik en Fee zijn aan het neuken alsof het voor een film is, het is meer een cursus aerobics dan een vrijpartij. Ze veranderen van positie naar de camera die hen filmt.

FEE.

Oké. Themamuziek start. La la, la, la... Themamuziek eindigt. Camera 1 aan. Welkom bij Sekstakel. Start!

Ze neuken.

FEE.

Camera 2.

Andere positie.

FEE.

Camera 3.

Andere positie.

FEE.

Terug naar 1.

Andere positie.

FEE.

1 en 2 en...

DANNIK.

Stop!

FEE.

Er moet gerepeteerd worden. En als we echt uitzenden, ga je *cut* moeten zeggen, niet *stop*.

DANNIK.

Ik zeg stop.

FEE.

Gaat er iets niet?

DANNIK.

'k Weenie.

FEE.

Heb je problemen met de jongeheer?

DANNIK.

Nee, mijn jongeheer is keihard, maar het is alsof het bloed niet tot in de nieuwe eikel geraakt. Alsof ik mijn lustgevoel verlies.

FEE.

Misschien heeft de jongeheer rust nodig. Hij staat al bijna twee uur in de houding.

DANNIK.

Mja... Misschien.

FEE.

Arm schatje.

DANNIK.

Ik ga een groot pak chips eten.

FEE.

Vind je dat grappig?

DANNIK.

Niet eens.

FEE.

Gaat het nog, ventje? Hey baby! Jij bent mooi en stoer. De ochtend van een nieuwe dag breekt straks aan. Het wordt onze dag, schatje. Ons huis wordt een vesting. We zullen onze pracht en praal uitzenden overal waar ze een tv hebben. Twijfelen kan nu niet meer. Laat mij even voor je jongeheer zorgen.

33. HET GEZICHT VAN MAMA.

Stacaravan.

Pietjan zit naast Janerik, die aan 't spelen is.

PIETJAN.

Herinner jij het nog?

JANERIK.

Wat?

PIETJAN.

Het gezicht van Mama?

JANERIK.

Niet direct.

PIETJAN.

Hoezo?

JANERIK.

Stop ermee.

PIETJAN.

Of jij het gezicht van Mama nog herinnert? Het gezicht van Mama!

JANERIK.

Jaja.

PIETJAN.

Ik niet. Ik wil haar gezicht niet vergeten. Maar er scheelt wat in mijn bovenkamer. Hoe komt het dat jij het wel nog weet en ik niet? Hoe komt dat, Janerik? Ik zie nog hoe ze gekleed liep, hoe ze haar mond opende om te eten, maar daar eindigt het ook. Ik herinner me niets anders meer, zoals haar ogen of haar handen.

Stilte.

JANERIK.

Film dit. Het is de laatste kinematika voor we de levende donjon van Tataruk binnengaan. Gezien in vogelperspectief vanaf het geheel van de vesting, daarna van het kerkhof van de

tarrasken dat zich naar achteren uitstrekt met zijn immense bergen gemaakt van stapels beenderen. Daar is de levende donjon, helemaal op de achtergrond, zijn grote muil met zijn teveel aan tanden braakt brede stromen vloeibaar mensenvlees uit. Het doet me walgen, ik kan niet wachten om iedereen te doden. Het einde nadert.

Kimmië op. Ze bloedt.

KIMMIE.

Zeg, jullie hebben een rare ingang.

PIETJAN.

Dat is geen ingang, dat is een gat.

KIMMIE.

Ah.

PIETJAN.

Wat raar je te zien. Iedereen was er zeker van dat je je van kant had gemaakt.

KIMMIE.

Ma nee. (*Stilte.*) Zeg, hebben jullie niets om dat te laten ophouden?

PIETJAN.

Wat laten ophouden?

KIMMIE.

Het effect van benzinevalmen.

PIETJAN.

Nee.

KIMMIE.

Ik vind het niet leuk meer. Ik hallucineer ogen in het woud, wandelende bomen, schaduwen die tegen me aan komen schurken en van geschreeuw van dieren dat zo bizar is, dat het niet echt meer klinkt. Ik had zelfs de indruk dat ik aangevallen werd door een rozenstruik, stel je voor! Een rozenstruik, potverpietjes! (*Stilte.*) En pijn dat dat deed, jong. Stel je voor dat ze je vel lap na lap afstropen. Hier, langs de hele achterzijde van mijn benen, vanaf de kuit naar beneden toe... Ik ben niet gek, hoor. Het bloedt. Kijk maar.

PIETJAN.

Het bloed loopt eraf. Janerik!

JANERIK.

Efkes wachten.

PIETJAN.

Janerik!

JANERIK.

Wa?!

KIMMIE.

Wat ben je aan 't spelen? Ziet er keitof uit.

JANERIK.

Het is absoluut niet keitof.

PIETJAN.

Kijk dan toch!

JANERIK.

Je bent op de verkeerde plaats. Wij kunnen je niet helpen.

KIMMIE.

Mag ik eens spelen?

JANERIK.

Nee.

KIMMIE.

Ik wil spelen!

JANERIK.

Nee!

KIMMIE.

Geef me die console!

Kimme rukt de console uit zijn hand.

PIETJAN.

Hey!

KIMMIE.

Waar druk ik op? (*Stilte.*) Waar druk ik op?

JANERIK.

Cirkel.

KIMMIE.

Oké.

34. DE INNERLIJKE METAMORFOSE VAN KAROL KOK.

Billie-Jo staat buiten met Karole Kok. Billie-Jo heeft een zaklamp.

BILLIE-JO.

Ben je ergens gekwetst?

KAROL KOK.

Nee, integendeel, ik voel me echt tiptop.

BILLIE-JO.

Wat is er dan precies gebeurd?

KAROL KOK.

Ik weet het eigenlijk niet goed. Ik was klaar om te sterven. Alleen al aan denken, maakte me bang, maar toch dacht ik het. Zomaar, zonder specifieke reden. Het doet vreemd aan om dat gevoel te beleven; zin hebben om te sterven. Ik heb de ogen gesloten. Het grommen van de dieren omhulde me als een cocon, zonder de minste ruimte te laten voor stilte. Ik proefde haast de smaak van bloed op mijn lippen. Ik beeldde me in dat mijn lichaam overal verspreid lag, in stukken vaneen getrokken door duizenden muilen. En toen is er iets buitengewoon gebeurd. In 't begin liet zijn aanwezigheid zich voelen als een soort echo. De dieren zetten hun macaber gezang verder, maar het klonk onzeker. Hun aandacht werd getrokken door iets dat groter was dan zichzelf. Het wezen kwam naar mij toe, zijn vibraties drongen door de wanden van mijn vlees. Ik kon mijn ogen onmogelijk openen, het wezen eiste mijn totale onderwerping. Plotseling voelde ik een hete adem in mijn nek en een enorme muil greep me bij de keel. (*Stilte.*) In mij is toen iets opgeborreld, waarvan ik nog steeds een spoor voel tot in mijn diepste binnenste. Ik beseft dat ik dezelfde niet meer ben, want een nieuw licht schijnt over mijn leven.

Lange stilte.

KAROL KOK.

Geloof je mij?

BILLIE-JO.

Ja. Maar waarom hebben ze je geen kwaad gedaan?

KAROL KOK.

De dieren hebben mij uitverkoren.

BILLIE-JO.

De dieren hebben voor de menselijke soort een macaber lot uitverkoren. Ik heb voorzien wat ging gebeuren. Ik zag het bloed. Ik heb de handen van de dood gezien die onze kelen systematisch dichtknijpen.

KAROL KOK.

We kunnen niet beletten wat gebeurt.

BILLIE-JO.

We kunnen het minstens proberen. Ga naar de anderen bij ons thuis. Samen staan we sterker.

KAROL KOK.

Dan ga ik, maar je zal helemaal alleen tegenover hen komen te staan. Ze zijn overal rondom ons.

BILLIE-JO.

Dat weet ik.

Karol Kok gaat weg. Billie-Jo kijkt traag rond. Grommen van dieren.

35. INTERVIEWS

Bij Dannik en Fee. Fee controleert geheugenfiches. Dannik epileert zijn borst.

FEE.

Slechts twee uur voor we op antenne gaan. Kun je me nog eens helpen?

DANNIK.

Wat moet ik doen?

FEE.

Me interviewen.

DANNIK.

Oké, Fee.

FEE.

Wacht even, ik heb een kleine toespraak voorbereid. ... *Je hebt steeds de neiging om je op het ergste voor te bereiden, maar je bereidt je nooit voor op het beste. Roem kan ons elk moment te beurt vallen, maar de meerderheid van de mensen weet niet wat ze er moet mee aanvangen. Ik niet. Als de roem aan mijn deur klopt, zal ik wel weten hoe ik de boel moet aanpakken. Haal uw partner - en als u er geen heeft, wel... trek u dan uit de slag - En vraag hem of haar om van u een ster te maken.*

Om Fee te interviewen, gebruikt Dannik een handtrainer als micro.

DANNIK.

Eerst en vooral wou ik u zeggen dat uw haren bovennatuurlijk mooi zijn, Fee.

FEE.

Dank u wel. Ze zijn inderdaad nog mooier dan normaal.

DANNIK.

Hebt u daar een truukje voor?

FEE.

Natuurlijk.

DANNIK.

Geweldig. Hartelijk dank dat u ons thuis wou ontvangen. Uw binnenhuisdecoratie is werkelijk magnifiek.

FEE.

Dank u.

DANNIK.

En overal foto's van uzelf. Was dat uw idee?

FEE.

Niet alleen de foto's, er hangen ook houtskoolportretten, karikaturen en acryldoeken.

DANNIK.

Maar... is dat niet de mooie Dannik die ik hier op haast al uw portretten aan uw zijde zie?

FEE.

Dat is hij, inderdaad. De uitverkorene van mijn hart.

DANNIK.

Naar het schijnt geniet u samen van het perfecte geluk.

FEE.

Oh zeker!

DANNIK.

En van fucking geile seks.

FEE.

We kunnen voor u niets verborgen houden.

DANNIK.

Niet voor mij, maar voor mijn researchers. Echte roofdieren.

FEE.

Lieve groetjes aan iedereen thuis.

Buiten, grommen van beesten.

DANNIK.

Cut. Wat is dat?

FEE.

Je mag gaan kijken. Ik heb nog een boel voor te bereiden. Bedankt, schatje.

DANNIK.

Oké. Ik wou wachten tot de ochtend om de koepel te elektrificeren, maar ik ga het nu doen.

Fee?

FEE.

Ja?

DANNIK.

Ik heb een slechte feel. Sinds die smerige vriendin van je mijn neus heeft gebroken, voel ik hier vanbinnen een soort twijfel.

FEE.

Twijfel?

DANNIK.

Ik denk niet dat ik een bolide ben, er is in mij iets gebroken. Iets van beton dat heel breekbaar is geworden. Misschien ben ik in de grond maar een klein nat kuikentje.

FEE.

Dannik, jij bent mooi en sterk als een wilde storm. Ik twijfel niet aan jou, ik heb nooit aan jou getwijfeld en ik ga daar vandaag zeker niet mee beginnen. Ga naar buiten en versterk de verdediging van ons koninkrijk. Dat is de plicht van een vorst!

DANNIK.

Zeker, mijn liefste Fee. Je hebt verdomd gelijk!

Ze zoenen mekaar wild en Dannik gaat af.

36. HET BLOEDENDE GAT.

Pietjan richt zich tot het gat.

PIETJAN.

Gat in het midden van het kotselijke behang. Er is iets dat slecht gaat aflopen. De schaduwen dringen het huis binnen en kruipen in alle kieren en spleten. (*Stilte.*) Toen Mama, door jou is gestapt, hoe voelde ze zich dan? Heeft ze gelachen? Heeft ze gehuild? Dacht ze er echt aan ons in de steek te laten? Tot welke emotie was mama in staat? Gat in het kotselijke behang?

Hij nadert het gat.

PIETJAN.

Huil je, gat?

Hij raakt de tranen aan en bekijkt zijn vingers.

PIETJAN.

Rood. Je huilt bloed, gat in het behang.

37. LIEFDE ZIT IN HET HOOFD.

Het Paradijs.

BO.

Sluit uw ogen.

MAMA.

ZO? (*Ze doet het.*)

BO.

Hoe loopt gij gekleed?

MAMA.

Dat zie je toch...

BO.

Hoe loopt gij gekleed?

MAMA.

Eerder gewoon. Ik ben niet gekleed om uit te gaan.

BO.

Nee.

MAMA.

Nee?

BO.

Alleen een wit kanten slipje.

MAMA.

Ha ja?

BO.

Ge voelt mij toch komen?

MAMA.

Hoe weet jij wat ik voel?

BO.

Uw borsten staan rechtop.
Mijn tanden bijten er heel zachtjes in.
Langzaam gaat mijn mond
Van uw borsten naar uw buik.
Mijn nagels tekenen arabesken op uw rug.
Mijn mond verdwijnt tussen uw dijen.
In één ruk verscheur ik de kant met mijn tanden
Zo wordt gij naakt aangeboden.

MAMA.

Denk je?

BO.

Tussen uw dijen
Zit mijn tong zich te vermeien
Na de verkenning dezer contreien
Laat gij mij betijen
Aan de lel van uw oor.
Terwijl strelen mijn vingers uw lippen
En dringen tot u door.
Zijt gij nog niet smoor?

MAMA.

Jij vindt dat precies leuk?

BO.

Mijn mond blijft de topografie van uw lichaam verkennen.
Daarna versmelt hij met de uwe.
Mijn geslacht is beenhard, het jouwe haast vloeibaar.
Ik kom in u en wij walsen de zomer in.
Een zachte, warme wind vliedt door ons heen.
Wij voelen de discrete golving van het licht.
Onze bewegingen verstoren de stand der sterren.
Mijn bron ontspringt in u en het universum ziet het licht
En overspoelt het niets tegen een duizelingwekkende snelheid.
In deze nieuwe wereld klinkt slechts de echo van ons genot.

MAMA.

Wow! (*Ze begint te huilen.*)

BO.
Gij huilt!

MAMA.
Ja.

BO.
Is het te schoon?

MAMA.
Het is te triest.

BO. (*Hij geeft haar een stuk fruit.*)
Eet.

MAMA.
Het fruit komt me de strot uit. Geef me brokjes kaas met rode wijn.

BO.
Dat hebben we hier niet.

MAMA.
Weet ik. Ik weet goed genoeg wat hier niet bestaat. Hier bestaat niets.

BO.
Niets meer dan alle mogelijke mogelijkheden.

MAMA.
Ik bedoel, voor mij. Hier bestaat niets voor mij. Ik weet niet wat je precies hebt gehoord toen ik riep.

BO.
In een nietskleurige wereld die de uwe was
Zocht gij naar licht.
Gij leefde omringd door havelozen
Mannen, kinderen, vrouwen in lompen
Lek geschoten geesten
Constant ter plaatse op de vlucht.
Ge voelde elke nacht hoe schaduwen
zich bij u in bed nestelden

In uw roep zat
het verlangen om uzelf te onttrekken
aan de dagelijkse lasten
van uw slavernij aan het nietsige.

In uw roep zat
uw voorliefde voor het onveranderlijke

MAMA.

Juist. Maar wat ik wou was iemand die me in de ogen kijkt, die het belang snapt van er
gewoon te zijn, van mijn hand vast te houden. Iemand die me aanraakt, die me omhelst, die
van me houdt.

BO.

Ik schenk u de hele wereld op mijn tong.

MAMA.

De wereld kan de boom in, je tong volstaat.

BO.

Ik ben niet de mond die het woord ruilt voor een kus.

Ik ben niet de hand die door de haren woelt.

Ik ben niet de weg die naar tederheid leidt.

Ik ben niet de stille aanwezigheid.

Stilte.

MAMA.

Jij bestaat niet.

Stilte.

MAMA.

Dat is het. Jij bestaat niet. Niets van dit alles is echt. Jij bent fake.

Stilte.

MAMA.

Ik heb een valse hand vastgegrepen, de hand van niets. Ik had zin in alles, maar ik kreeg
niets.

Stilte.

MAMA.

Ik voel me er niet goed bij. Ik voel me er echt niet goed bij. Ik heb mijn kinderen in de steek gelaten.

BO.

Uw leven van toen is dood.

MAMA.

Mijn huis.

BO.

Uw leven van toen bestond uit de dood.

MAMA.

Mijn territorium.

BO.

Hier evenmin,

Hier zal ook niets meer zijn.

Ik heb medelijden met u.

MAMA.

Het is niet mijn schuld.

Bo laat haar.

MAMA.

Het is niet mijn schuld!

BO.

Niets meer. (Af.)

MAMA.

Wacht! Blijf!

38. De Boodschap van de Ingewanden.

Billie-Jo is buiten, met een zaklamp. Terwijl ze praat, maakt ze grote, cirkelvormige bewegingen als om de dieren, die niet ophouden met grommen, op afstand te houden.

BILLIE-JO.

Hoor mij aan, zij die nog leven of ingeslapen zijn. De dood komt, ze is er al, hier rondom ons. Als iemand mij hoort, schreeuw dan. Word wakker, de dood komt. De dieren hebben het me laten weten, we zullen in hun aantallen verzuipen. Op dit ogenblik houdt het vuur hen op behoorlijke afstand. Als je mij hoort, steek dan een lamp aan en volg mijn stem. De eenzaamheid speelt in ons nadeel, we moeten een manier vinden om samen te blijven. Ik herhaal: de dood komt! De dieren en de planten bestormen de huizen. Binnen blijven heeft geen zin.

Ze zwijgt en luistert.

BILLIE-JO.

Hoort iemand mij? (*Ze zwijgt.*)

DANNIK. (*In de verte.*)

Aaaaahhh!

Billie-Jo loopt af.

39. DE BOOMMENS.

Kwarteltje staat rechtop, tot aan de buik overwoekerd door planten.

KWARTELTJE.

Een schreeuw. De eerste boodschapper heeft de klaroen laten schallen. Het bloed van het eerste slachtoffer van de onzichtbaren kleurt de hemel van de nieuwe dageraad. Die is karmijnrood. De laatste ochtend van deze wereld tovert glinsteringen in de ogen van de onzichtbare toeschouwer. Terwijl hij zich verplaatst danst de woudgordel een stille rondedans. De metalen koepel van Dannik en Fee is een paleis van gras geworden. Hierbij fungeren alle andere huizen slechts als achtergrond. Ook dat van de onzichtbare toeschouwer. Alle huizen op één na. Het huis met het gat, dat precies het middelpunt van het Territorium vormt. De onzichtbaren komen in dat centrum samen. In het noorden worden ze door de rivier vertraagd. Langs alle andere zijden wordt het een krankzinnige wedloop. Tot u, wortelen die langzaam zijn lichaam bedekken, zegt de onzichtbare toeschouwer: laat zijn ogen zo lang mogelijk vrij. Jullie mogen hem volledig bedekken met de zilveren beten van je bladertandjes, maar laat hem de kwaliteit van zijn zicht behouden. Schoonheid overstijgt al het kwade.

40. BOING!

Stacaravan.

Janerik en Pietjan zitten in de sofa, naast Kimmie, die als een bezetene het videospel speelt.

GALADWORF.

Blijft gij nog steeds mijn vazal?

JANERIK.

Totterdood!

GALADWORF.

Waarom onderneemt gij dan niets?

JANERIK.

Ik heb mijn zwaard laten afpakken. Ik ben van geen enkel nut meer.

GALADWORF.

Ik beveel u voor mij te blijven strijden.

JANERIK.

Dat zal ik, Galadworf. Ik heb je mijn leven beloofd, ik zal het je geven. Geef me een paar minuten.

GALADWORF.

Zo dicht bij het doel? Een minuut meer is een minuut te veel.

JANERIK.

Dat klopt.

KIMMIE.

Dit is echt fun. Kijk! Kijk goed! Boing! Dit is echt te neig! Een prikje met mijn zwaard en er vloeit bloed alsof ik een stier heb geslacht! Boing! En boing! Te gek! Fuck zeg! Ik sla zijn kop eraf!

JANERIK.

't Is niet langs daar dat je moet.

KIMMIE.

En dan? Ik amuseer me rot! Oké?

JANERIK.

Geef me die console.

KIMMIE.

Nee.

JANERIK.

Geef die console!

KIMMIE.

Nee!

JANERIK.

Jij hebt geluk dat je een meisje bent, anders kreeg je van mij een pak op je billen.

Pietjan filmt Kimmie.

PIETJAN.

Kimmie, heb jij mijn moeder gekend?

KIMMIE.

Ja, een beetje.

PIETJAN.

Kun je me iets over haar vertellen?

KIMMIE.

'k Weet niet. Wacht. *(Ze geeft de console aan Janerik.)* Ze is echt een mooie vrouw.

PIETJAN.

Ha ja?

KIMMIE.

Herinner je dat niet meer?

PIETJAN.

Dat is niet normaal, hé?

KIMMIE.

Herinner je haar mooie, blauwe ogen niet meer.

PIETJAN.

Ja. Die blauwe ogen.

KIMMIE.

Mooie, schelmse ogen. Een grappige vrouw. Beetje ondeugend ook.

PIETJAN.

Ik moet haar in haar geheel terugvinden. Ze zit ongetwijfeld hier. Binnen in mij.

GALADWORF.

Hond! Blijft gij daar vastgeroest zitten of komt er nog wat van?

JANERIK.

Ik geef je niet op.

GALADWORF.

Ge weet goed genoeg dat opgeven niet is toegelaten!

41. Danse Macabre.

Bij Dannik en Fee.

Fee draagt een oortelefoon. Ze oefent een choreografie. Ze danst ongeveer 45 seconden. Er wordt op de deur gebonsd. Ze stopt met de choreografie. Hardere bonzen op de deur. Dan pas hoort ze het.

FEE.

Dannik?

Stilte.

FEE.

Ben jij het, schat?

BILLIE-JO.

Ik ben het, Billie-Jo. Doe open.

FEE.

Wacht!

Ze neemt een afstandsbediening en duwt op een knopje. We horen een buzz en Billie-Jo komt binnen.

FEE.

Je bent erg vroeg vanmorgen. Heeft Dannik je laten passeren?

BILLIE-JO.

Fee...

FEE.

Wat scheelt er? Je ziet er echt bezorgd uit. Ontspan je.

BILLIE-JO.

Dannik is dood.

FEE.

Wat? Komaan zeg, da's een goeie!

Ze lacht, maar stopt direct.

FEE.

Hij wou elektriciteit op de afsluiting zetten.

BILLIE-JO.

Ik denk niet dat dat gelukt is.

Stilte.

BILLIE-JO.

Je kan hier niet blijven. Volg me.

FEE. Wacht even. Wat gebeurt er eigenlijk?

BILLIE-JO.

Dieren. Dieren zoals je er nog nooit hebt gezien. Duizenden. Overal. En dan het woud zelf. Ze willen dat we verdwijnen. Ze zetten ons aan de deur van het leven.

FEE.

Maar Dannik... Waar is zijn lichaam?

BILLIE-JO.

't Is beter dat je met me meekomt, je ogen sluit en me vertrouwt. Ik heb iedereen proberen te verwittigen.

FEE.

Ik wil zijn lichaam, zijn prachtige lichaam zien.

BILLIE-JO.

Er blijft niets van over.

FEE.

Hoe weet je dat hij dood is?

BILLIE-JO.

Wil je het echt weten?

FEE.

Ja.

BILLIE-JO.

Ik zag een soort onnoembaar beest met zijn hoofd in zijn muil.

FEE.

Oh!

BILLIE-JO.

Kom met mij mee.

Stilte.

FEE.

Nee. Ik blijf hier.

BILLIE-JO.

Hier blijven is kiezen voor de dood.

FEE.

Mja. (*Stilte.*) En nu?

Billie-Jo draait zich om en verdwijnt.

42. Gunner.

Stacaravan.

Kimmie speelt nog steeds met de breedste glimlach. Janerik en Pietjan zitten naast mekaar op de divan. Ze beginnen mekaar duwtjes tegen de schouder te geven.

PIETJAN.

Slijmnet.

JANERIK.

Goed ontweken.

PIETJAN.

Aardschok!

JANERIK.

Metamorfose.

PIETJAN.

Kopstoot.

JANERIK.

Dimensionale poort.

PIETJAN.

Helderziend.

JANERIK.

Maar je ziet me niet.

PIETJAN.

Kameleoneffect.

JANERIK.

Telt niet.

PIETJAN.

Elfenzwaard.

JANERIK.
Helderziend.

PIETJAN.
Werd al gezegd! Je bent dood.

Stilte. Pietjan neemt een hagelgeweer.

PIETJAN.
Gaan we gunnen?

JANERIK.
Gunnen. Goed idee.

Pietjan gooit het geweer naar Janerik.

JANERIK.
Oké.

Pauze. Pietjan filmt Janerik. Deze mikt naar een zakje ketchup dat bij het kotselijke behang hangt. Hij schiet.

JANERIK.
Een beest minder dat mama heeft gestolen. (*Hij schiet nog eens.*) Twee beesten minder die mama hebben gestolen.

PIETJAN.
Nu ik.

JANERIK.
Nee.

Hij draait zich om en mikt op het hoofd van Kimmie, zonder te schieten.

PIETJAN.
Janerik!

JANERIK.
Geef die joystick.

KIMMIE.

(Zonder te kijken.) Nee.

JANERIK.

Geef die joystick!

PIETJAN.

Janerik!

Karol Kok verschijnt in het gat in de muur.

KAROL KOK.

Niet doen!

Pietjan werpt zich op Janerik om het geweer af te nemen. Tegelijk draait Kimmie zich om. Het schot klinkt en raakt Kimmie recht in het oog. Ze valt neer.

KAROL KOK.

Kimmie!

JANERIK.

Hein?

PIETJAN.

Wat spook je toch uit?

JANERIK.

Ik wou haar alleen maar bang maken.

Karol Kok onderzoekt Kimmie.

KAROL KOK.

Morsdood.

JANERIK.

Nee. Niet met een hagelgeweer!

KAROL KOK.

Vlak in haar oog!

JANERIK.

Fuck off!

PIETJAN.

Je hebt haar gedood. Je bent geschift, man!

Pietjan neemt hem het geweer af en gooit het weg. We horen hoe iets gebroken wordt waar het geweer neerkomt.

JANERIK.

De console.

PIETJAN.

Wat?

JANERIK.

De console.

PIETJAN.

De console?

JANERIK.

Hoor je niet goed!

PIETJAN.

Nee!

KAROL KOK.

De console?

PIETJAN.

't Is niet mogelijk.

JANERIK.

Nee.

Lange stilte.

PIETJAN.

Zeg sorry.

Janerik werpt zich op Pietjan. Een fel gevecht ontspint zich in stilte. Pietjan duwt Janerik, die met het hoofd op een ongelukkige manier de grond raakt.

JANERIK.

Au...

Hij verliest het bewustzijn.

PIETJAN.

Janerik!

Stilte. Pietjan neemt het hoofd van zijn broer en drukt hem tegen zich aan.

43. FEETEEVEE.

Bij Fee.

Het kenwijsje van FeeTeeVee speelt, maar zij danst of zingt niet. Het kenwijsje stopt. Fee praat in de micro. Zeer intense dieren- en vegetatiegeluiden.

FEE.

Welkom bij FeeTeeVee, de teleketen die volledig...

Lange pauze.

FEE.

Ik had beter niets geweten. Tot de laatste seconde doorgaan in complete onschuld. Ik heb de indruk dat de lange party die mijn leven is geweest zal eindigen op een klotetoon.

Lange pauze.

FEE.

Ik heb niets te vertellen. Ik had graag de juiste woorden gevonden om uit te wuiven. Om van dit moment iets buitengewoon spectaculair maken. Niet dus. Alleen een vrouw tegenover de onrechtvaardigheid van de dood.

Lange Pauze.

FEE.

Ze komen. Het zonlicht raakt niet meer door de wirwar van planten die de ramen overwoekert. In het donker zal mijn schoonheid tenminste volledig intact blijven. Want in het donker ben ik niet meer dan een stuk vlees.

De lichten doven. Oorverdovend lawaai en een kreet van Fee.

44. PARADIJSELIJKE GEVANGENIS.

Een plastieken paradijs. Mama is alleen.

MAMA.

Ben je daar? (*Stilte.*) Je bent boos, hé? (*Stilte.*) Ik hoopte dat we 't nog eens konden proberen. Ik bedoel dat ik niet genoeg geduld heb gehad. We kunnen misschien van nul herbeginnen? (*Stilte.*) Wat scheelt er? Ben je aan 't mokken? (*Stilte.*) Praat met mij. Zeg iets tegen mij. Ik wil hier niet zijn als jij niet bij me bent. 't Is te groot voor mij alleen. Spreek. Doe iets. Ik zal naar je luisteren, ik zal je aankijken. Spreek. Spreek, spreek, spreek, spreek, spreek. (*Stilte.*) Toon me dan tenminste hoe ik hier uit moet geraken, toon me een weg. Mag ik... Mag ik terug naar huis? (*Stilte.*) Wat doe ik hier? (*Stilte.*) Ik wou dit niet. Dit is niet wat ik wou. (*Stilte.*) Hallo? Is er iemand die mijn roep wil beantwoorden? (*Stilte.*) Hier is alleen maar fruit. Niet eens een manier om te sterven.

45. KWARTELTJE 6.

Kwarteltje staat buiten. Haar plantenkostuum laat alleen haar gelaat zien. Het licht is verblindend.

KWARTELTJE.

Het kleine territorium is een vormeloze massa geworden en krioelt van onzichtbaren. Een onzichtbaar territorium. De mens die mijn naam draagt werd in een hoek gedrongen, niet langer in staat om de benen te nemen. De nabijheid van de dood maakt zijn oog scherp. Het huis met het gat is volledig omsingeld. Billie-Jo heeft er een cirkel van vuur rond gelegd en begeeft zich nu naar huis. Deze kleine vuurgracht is slechts een kort uitstel van de onvermijdelijke slachting. De mens zal tenminste tot het uiterste gegaan zijn om te overleven. Het bloed van de hemel valt druppel na druppel op het kleine territorium. Het spettert ook op de onzichtbare toeschouwer. Bladnerven hebben mijn aders vervangen, mijn gewrichten kraken zachtjes op het ritme van de wind. De dood is zacht. Ze smaakt naar licht en chlorofyl.

Met de dood op de tong
Zijn de bomen van karton
En de hemel van cellofaan
Geen gekibbel meer in mijn bestaan.

De planten bedekken het gelaat van Kwarteltje.

46. DE AANVAL VAN DE DIEREN.

Stacaravan.

In het centrum van de ruimte rusten de overblijfselen van Janerik naast die van Kimmie. Janerik houdt de console in zijn armen. Pietjan filmt Karol Kok. Gedurende de hele scène vermindert het licht.

PIETJAN.

Heb jij je laten penetreren door een dier?

KAROL KOK.

Zo zou ik het niet willen uitdrukken. Transformeren. Me laten transformeren door een dier. Ik ben teruggekeerd om een boodschap te brengen. We moeten vrede sluiten met die daar buiten. We moeten ons schikken aan de toekomst die de dieren voor ons bedacht hebben.

PIETJAN.

Hebben de dieren met jou gesproken.

KAROL KOK.

Ze spreken aldoor met mij. De god van de dieren laat zijn gedachten klinken door mijn mond. (*Pietjan stopt met filmen.*) Ik ga terug naar buiten.

PIETJAN.

Nee. Blijf bij mij, Karol Kok.

KAROL KOK.

Kan ik niet. Kom jij dan met mij mee.

PIETJAN.

Nee. Buiten wacht de dood. Billie-Jo heeft het gezegd.

KAROL KOK.

Dat zijn leugens. Buiten wacht de vernieuwing.

PIETJAN.

Ik blijf hier.

Stilte. Karol Kok bekijkt de lichamen.

KAROL KOK.

Welke handelingen moeten we stellen? Hoe maak je een overledene klaar om begraven te worden? Ik weet niets van die dingen. Welke woorden moet je uitspreken en tot wie? Ik ben het niet gewend met de dood om te gaan.

PIETJAN.

We gaan hen niet begraven.

KAROL KOK.

Nee?

BILLIE-JO. (*Op.*)

Er blijft niemand over en Kwarteltje heb ik nergens gevonden.

Ze ziet de stoffelijke resten.

BILLIE-JO.

Broertje. Wat is er gebeurd?

KAROL KOK.

Het is gewoon pech.

Billie-Jo onderzoekt het lichaam.

BILLIE-JO.

Schedelbreuk?

PIETJAN.

Ik heb mijn broer gedood.

Stilte.

BILLIE-JO.

En zij?

PIETJAN.

Ik denk dat ze gelukkig gestorven is.

Stilte.

BILLIE-JO.

We moeten van die lijken af raken. Buiten zijn duizenden dieren, het vuur zal hen slechts even ophouden, maar de geur van dood vlees zal hen ongetwijfeld naar hier lokken. Pietjan, help me hen te transporteren. Karol, kun jij je met Kimmie bezighouden?

KAROL KOK.

Zeker.

PIETJAN.

We moeten niet van die lichamen af raken.

BILLIE-JO.

Pietjan?

PIETJAN.

Hij is onze broer, Billie-Jo. Hij is dood. Je zou misschien naast hem kunnen gaan zitten, zijn hand nemen en denken over wat hij voor jou heeft betekend. Hij is je broer.

BILLIE-JO.

Pietjan. Overleven betekent nu zonder aarzelen snelle beslissingen treffen. Het verschil tussen leven en dood is een kwestie van seconden.

PIETJAN.

Het lichaam van onze broer wordt niet voor de beesten gegooid. Als ze hem willen, moeten ze hem komen halen. Dan zullen ze sterven terwijl ik hen afknal.

BILLIE-JO.

Jij hebt geen flauw benul van wat daar buiten gebeurt.

PIETJAN.

Het blijft nee. Neem dit en pas op het gat.

BILLIE-JO.

Een hagelgeweer? Wat kan jij met een hagelgeweer uithalen tegen de apocalyps?

PIETJAN.

Weet jij iets beters?

BILLIE-JO.

Godverdomme!

*Billie-Jo gaat bij het gat staan.
Karol Kok wrijft over haar buik.*

KAROL KOK.

We moeten naar buiten. Als we vechten, wordt het nog erger. Ik heb ze laten begaan en ik ben getransformeerd. We gaan hen tegemoet.

BILLIE-JO.

Ik denk niet dat dat een goed idee is.

*Klaaglijk gejank van de dieren.
Billie-Jo kijkt naar buiten.*

BILLIE-JO.

Horen jullie dat? Daar gaat je bloed van stollen. Er steekt wind op.

PIETJAN.

Mama is onvolledig. Ik heb niet alle stukken teruggevonden.

BILLIE-JO.

De dieren naderen. Het woud ook.

PIETJAN.

De aarde sterft.

KAROL KOK.

Mij doet het niets. *(Pauze.)* Ze komen.

BILLIE-JO.

Ja.

Pauze.

BILLIE-JO.

De dieren zijn daar. Het vuur dient tot niets. Ze verspreiden zich als mieren rond de stacaravan. Ze vallen het huis aan. Ze vreten aan de asfalten dakbedekking en de parabolische antenne. Het is een kwestie van seconden.

47. DE LAATSTE DAG.

Stacaravan.

Zwaar gegrom van dieren.

Pietjan, Billie-Jo en Karol Kok richten zich tot het publiek.

ALLEN.

Schimmige en onbekende goden, jullie kennen ons nu. We weten dat we morgen niet zullen beleven. Als laatste wil vragen wij u om onze nagedachtenis in ere te houden. Dat men zich ons herinnert voor het mooie en het grootse dat we nalieten.

PIETJAN.

Onze beschaving zal haar sporen nalaten.

BILLIE-JO.

Zij heeft in haar kielzog

PIETJAN.

monumenten

KAROL KOK.

gebouwen

BILLIE-JO.

steden

KAROL KOK.

wegen

PIETJAN.

landschappen

ALLEN.

van plastic nagelaten.

BILLIE-JO.

Plastic zal ons overleven.

PIETJAN.

Dat weten we.

KAROL KOK.

Wij zullen gekend zijn als de plastieken beschaving.

PIETJAN.

Maar is ons mens-zijn in plastic gegraveerd?

BILLIE-JO.

Laten het woord

KAROL KOK.

De liefde

BILLIE-JO.

De lach

PIETJAN.

De traan

BILLIE-JO.

sporen na in het plastic?

Lawaai van de dieren dat luider en luider en luider en luider en luider en luider en l...

OVER DE AUTEUR.

Mathieu Gosselin studeerde in 2011 af aan het *Conservatoire d'Art dramatique* in Montréal. Sindsdien is hij lid van verscheidene gezelschappen in Montréal en Québec. Hij trad ook op in tv-series.

Hij is auteur van

- * *La Fête Sauvage*
- * *Mélodie dépanneur* (Met Benoit Landry voor de muziek.)
- * *Province*
- * *Gros Gars* (monoloog)

Ik vertaalde eerder *La Fête sauvage* als *Feest voor Frank* (Almo)

* * * * *

Ons Kleine Territorium (zetstukken, 4 h. - 6d.) is een dystopische, apocalyptische fabel waar de dieren en de planten de wereld willen terugwinnen die hen door de mensheid werd ontstolen.

De inhoud van het stuk valt moeilijk te omschrijven. Natuurlijk gaat het over het milieu, maar de opstand van de dieren en de planten vormt echter de onderliggende context die toelaat het menselijke gedrag te bestuderen. Want elk personage reageert anders: onverschillig, opstandig, toegeeflijk, vijandig... De ene gaat de strijd niet uit de weg, een andere probeert te begrijpen waarom de dieren muteren en het kleine territorium overspoelen, nog een andere geeft toe aan de druk en laat zich muteren. Maar hoe iemand ook reageert, iedereen is slachtoffer, er is geen ontkomen aan deze... Mogen we het woord *pandemie* gebruiken?